

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v trestnej veci obžalovaného **Ing. J. M. a spol.**, pre trestný čin § 9 ods. 2, § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. a iné v znení účinnom do 1. januára 2006 na neverejnom zasadnutí 20. apríla 2010 v Bratislave o odvolaniach krajského prokurátora v Nitre a obžalovaných J. R., D. D., V. B., P. B., E. P., P. H., M. K., I. H. a V. M. proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo 16. januára 2006, sp. zn. 1 T 2/02, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 258 ods. 1 písm. b/, c/, d/ Tr. por. v znení účinnom do 1. januára 2006 sa napadnutý rozsudok **z r u š u j e** v celom rozsahu.

Podľa § 259 ods. 1 Tr. por. v znení účinnom do 1. januára 2006 sa vec **v r a c i a** Krajskému súdu v Nitre, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom rozhodol Krajský súd v Nitre po spojení trestných vecí, vedených na tomto súde pod spisovými značkami 1 T 2/02, 1 T 3/02, 1 T 29/02 a 1 T 30/02 a po vylúčení konania proti obžalovaným Z. P. a V. T. zo spoločného konania nasledovne:

I.

obžalovaní

Ing. J. M., nar. X. v K., bytom N., Z., R., na slobode,

Ing. M. Š., nar. X. v Š., bytom L., V., na slobode,

Ing. J. B., nar. X. v N., bytom N., M., na slobode,

Ing. F. O., nar. X. v L., bytom T., N., na slobode,

J. B., nar. X. v S., bytom G., Ž., na slobode,

T. V., nar. X. v Š., trvalo bytom S., J., na slobode,

M. H., nar. X. v T., bytom G., K., na slobode,

J. A., nar. X. v G., trvalo bytom G., R., na slobode,

E. V., nar. X. v G., trvalo bytom S., na slobode,

sa oslobodzujú

spod obžaloby Krajského prokurátora v Nitre zo dňa 14.2.2002 sp. zn. 1 Kv 5/99 a to tak, že

Obžalovaný Ing. J. M., obžalovaný Ing. M. Š. a obžalovaná Ing. J. B. zo skutku v bode 1 tejto obžaloby :

po vzájomnej dohode s cieľom získať finančné prostriedky prostredníctvom poskytnutia úveru z I., a.s. H. zabezpečili na základe úverovej zmluvy číslo X. zo dňa 12.08.1992 úver v sume Sk 25.000.000,-- pre J. R. za účelom financovania nákupu nehnuteľností a osobných motorových vozidiel, a to tak, že

po podaní žiadosti o poskytnutie úveru v sume Sk 25.000.000,--obžalovaná Ing. J. B. ako úverová referentka I., a.s. H. bez preskúmania náležitostí podanej žiadosti, a to najmä bonity klienta, bonity úverovaného objektu a rizík úverového obchodu, v rozpore s vnútrobankovými predpismi dňa 12.08.1992 vypracovala návrh na poskytnutie úveru podľa podanej žiadosti, ktorý za tých istých nesplnených zákonných podmienok dňa 12.08.1992 obžalovaný Ing. M. Š. ako námestník riaditeľa uvedenej banky doporučil na schválenie a následne na to dňa 12.08.1992 obžalovaný Ing. J. M. v postavení riaditeľa banky podpísal úverovú zmluvu číslo X. na sumu Sk 25.000.000, napriek tomu, že všetci vedeli o nepravdivosti a nedostatočnosti údajov v návrhu na poskytnutie tohto úveru,

obžalovaný Ing. M. Š. akceptoval fiktívne faktúry podpísaním príkazu na ich úhradu zo dňa 04.09.1992, 24.11.1992 a 29.11.1992 umožnil prevod úverových prostriedkov, z úverového účtu číslo X.X. na účty úradov a firiem, ktorých fiktívne faktúry boli predložené, pričom k splácaniu poskytnutého úveru vôbec nedošlo a I., a.s. B. tým bola spôsobená škoda v sume Sk 25.000.000,—.

Obžalovaný Ing. J. M., obžalovaný Ing. M. Š. a obžalovaná Ing. J. B. zo skutku v bode 2 tejto obžaloby :

po vzájomnej dohode s ďalšími spolupáchateľmi s cieľom získať finančné prostriedky prostredníctvom poskytnutia úveru z I., a.s. H. zabezpečili na základe úverovej zmluvy číslo X. zo 16.06.1992 úver v sume 24.998.670,- Sk pre P. H. za účelom odkúpenia objektu C. nachádzajúceho sa v k.ú. Š., okres S. so zásobami a ostatným majetkom tak, že

obžalovaná Ing. J. B. ako úverová referentka uvedenej banky v rozpore s vnútrobankovými predpismi bez predloženia náležitostí k uvedenej žiadosti doporučila pridelenie úveru P. H. v sume Sk 24.998.670,—, ktorý dňa 16.06.1992 v depozitno-úverovom výbore schválil obžalovaný Ing. M. Š. ako námestník riaditeľa uvedenej banky a dňa 16.06.1992 obžalovaný Ing. J. M. ako riaditeľ tejto banky podpísal úverovú zmluvu číslo X. na sumu Sk 24.998.670,—, a to napriek tomu, že všetci obžalovaní vedeli o nepravdivosti údajov k poskytnutému úveru,

následne na základe fiktívnych faktúr obžalovaní Ing. M. Š. a Ing. J. B. podpísaním príkazu na úhradu zo dňa 25.06.1992 umožnili prevod úverových prostriedkov vo výške schválenej sumy úveru z úverového účtu číslo X. na účet firmy D. D., I., a.s. B. tak bola spôsobená škoda v sume Sk 24.998.670,-.

Obžalovaný Ing. M. Š., obžalovaná Ing. J. B. zo skutku pod bodom 3 tejto obžaloby :

po vzájomnej dohode s cieľom získať finančné prostriedky prostredníctvom poskytnutia úveru z I., a.s. H. zabezpečili na základe úverovej zmluvy číslo X. zo dňa 02.06.1992 úver v sume Sk 24.900.000,— pre F. R. za účelom nákupu Obchodného domu M. v M. a na základe úverovej zmluvy číslo X. z 02.06.1992 úver v sume Sk 20.875.000,- za účelom rekonštrukcie Obchodného domu M. v M. takým spôsobom, že

následne obžalovaná Ing. J. B. ako úverová referentka uvedenej banky bez preskúmania náležitostí žiadosti o úver v rozpore s vnútrobankovými predpismi dňa 02.06.1992 vypracovala návrhy na poskytnutie úverov pre F. R., a to sumu Sk 24.900.000,- na nákup Obchodného domu M. v M. a na sumu Sk 20.875.000,— na rekonštrukciu tohto obchodného domu, ktoré za tých istých nesplnených podmienok dňa 02.06.1992 odporučil na

schválenie obžalovaný Ing. M. Š. ako námestník riaditeľa uvedenej banky, pričom dňa 02.06.1992 došlo k podpisu úverových zmlúv na sumy uvedené v návrhu, hoci obaja obžalovaní vedeli, že údaje v návrhoch na poskytnutie úverov nie sú pravdivé,

následne obžalovaní Ing. M. Š. a Ing. J. B. podpísaním príkazu na úhradu dňa 04.06.1992 umožnili prevod úverových prostriedkov v sume Sk 24.900.000,- a dňa 16.06.1992 prevod úverových prostriedkov v sume Sk 20.875.000,- z úverového účtu F. R. číslo X. vedeného v I., a.s. H. na účet obžalovaného E. P. číslo X. vedený vo V. a.s., pobočka G.,

pričom k splácaniu úverov nedošlo, čím I. a.s. B. bola spôsobená celková škoda v sume Sk 45.775.000,—;

Obžalovaný Ing. M. Š., obžalovaná Ing. J. B. zo skutku pod bodom 4 tejto obžaloby :

po vzájomnej dohode s cieľom získať finančné prostriedky prostredníctvom poskytnutia úveru z I., a.s. H. zabezpečili na základe úverovej zmluvy číslo X. zo dňa 03.08.1992 úver v sume Sk 6.704.000,— pre V. T. ako úhradu vydraženej V.P. a podľa úverovej zmluvy číslo X. zo dňa 03.08.1992 úver v sume Sk 9.200.000,- za účelom nákupu zásob a zariadenia ako aj rekonštrukcie uvedenej PJ, a to tak, že

obžalovaná Ing. J. B. ako úverová referentka I., a.s. H. vypracovala v rozpore s vnútrobankovými predpismi dňa 03.08.1992 návrhy na poskytnutie strednodobých úverov pre V. T., jeden na sumu Sk 6.704.000,— na úhradu vydraženej V.P. a druhý na sumu Sk 9.200.000,— na jej rekonštrukciu, zariadenie a nákup zásob a tieto návrhy obžalovaný Ing. M. Š. ako námestník riaditeľa uvedenej banky dňa 03.08.1992 schválil a podpísal aj úverovú zmluvu číslo X. na sumu Sk 6.704.000,— a úverovú zmluvu číslo X. na sumu Sk 9.200.000,- napriek tomu, že vedeli o tom, že údaje v návrhoch na poskytnutie úveru nie sú pravdivé, potom bez vedomia V. T. obžalovaní Ing. M. Š. a Ing. J. B. umožnili prevod úverových prostriedkov v sume Sk 6.704.000,- dňa 03.08.1992 z úverového účtu V. T. číslo X. na účet F. Slovenskej republiky číslo X. ako úhradu za vydraženú nehnuteľnosť a prevod súm Sk 6.800.000,- a Sk 1.800.000,- z úverového účtu V. T. na účty obžalovaného J. R. číslo X. vedený vo V. a.s., pobočka T. a číslo X. vedený v I. a.s. H. ako úhrady fiktívnych faktúr číslo

X., X. z 10.08.1992 a 15.08.1992 vystavených obžalovaným J. R., pričom k splácaniu úverov nedošlo, čím I. a.s. B. bola spôsobená celková škoda v sume Sk 15.304.000,-.

Obžalovaný M. H., obžalovaný Ing. J. M., obžalovaný Ing. M. Š., obžalovaná Ing. J. B. zo skutku v bode 5 tejto obžaloby :

po vzájomnej dohode s cieľom získať finančné prostriedky prostredníctvom poskytnutia úveru z I., a.s. H. zabezpečili pre M. H. úver na základe úverových zmlúv:

- číslo X. z 23.11.1990 úver v sume Sk 2.000.000,- na nákup materiálu a zariadenia predajne,
- číslo X. z 05.06.1991 úver v sume Sk 5.000.000,- pre účely malej privatizácie,
- číslo X. z 08.07.1991 úver v sume Sk 25.000.000,- pre účely malej privatizácie,
- číslo X. z 12.09.1991 úver v sume Sk 8.500.000 - na nákup zahraničnej pekárenskej linky a zásob,
- číslo X. z 03.10.1991 úver v sume Sk 24.000.000,- na nákup tovaru,
- číslo X. zo 06.01.1992 úver v sume Sk 9.200.000,- pre účely malej privatizácie,
- číslo X. z 10.02.1992 úver v sume Sk 15.000.000,- na rekonštrukcii objektu,
- číslo X. z 02.07.1992 úver v sume Sk 25.000.000,- na nákup zásob,

a to tak, že po predložení žiadostí o jednotlivé uvedené úvery

obžalovaným M. H. I., a.s. H. obžalovaná Ing. J. B. ako úverová referentka tejto banky na všetky uvedené žiadosti bez preskúmania ekonomických podmienok, platobnej schopnosti klienta, rizík úverového obchodu a v rozpore s vnútrobankovými predpismi vypracovala návrhy na poskytnutie úverov, ktoré za tých istých nesplnených podmienok obžalovaný Ing. M. Š. ako námestník riaditeľa uvedenej banky doporučil ich schválenie a obžalovaný Ing. J. M. ako riaditeľ tejto banky podpísal všetky uvedené úverové zmluvy na celkovú sumu Sk 1 13.700.000,—, hoci všetci obvinení vedeli, že údaje v jednotlivých návrhoch na poskytnutie úverov nie sú pravdivé, že neboli predložené všetky potrebné doklady k žiadostiam o úver a podpísaním príkazov na úhradu došlo k prevodu úverových prostriedkov v uvedených sumách z úverových účtov obžalovaného M. H., ktorý prostriedky odčerpal a použil ich na iné účely než tie, ktoré boli uvedené v jednotlivých úverových zmluvách, pričom obžalovaným M. H. došlo k úhrade úveru podľa úverovej zmluvy číslo X. v sume Sk 5.000.000,-, a táto úhrada bola uskutočnená z prostriedkov ďalšieho poskytnutého

úveru podľa úverovej zmluvy číslo X. a menšie sumy v niektorých uvedených úverov obdobným spôsobom, avšak k splateniu ďalších poskytnutých úverov nedošlo,

čím I. a.s. B. bola spôsobená škoda v celkovej sume Sk 81.044.232,41.

Obžalovaný Ing. J. M. a obžalovaný Ing. F. O. v bode 6 tejto obžaloby:

po vzájomnej dohode s cieľom získať finančné prostriedky prostredníctvom poskytnutia úveru z I. a.s. T. zabezpečili na základe úverovej zmluvy číslo X. zo dňa 02.06.1992 pre V. T. úver v sume Sk 23.980.000,-- na kúpu O.T. takým spôsobom, že

obžalovaný Ing. F. O., ktorý ako riaditeľ pobočky I., a.s. v T. porušil vnútrobankové predpisy o poskytovaní úverov, keďže žiadosť V. T. o úver, neobsahovala potrebné náležitosti a dňa 27.05.1992 vypracoval návrh na poskytnutie úveru pre V. T. na Sk 23.980.000,-- za účelom nákupu uvedeného obchodného domu,

tento návrh za tých istých nesplnených podmienok schválil obžalovaný Ing. J. M. ako riaditeľ I., a.s. H. a dňa 02.06.1992 podpísal úverovú zmluvu číslo X. na sumu Sk 23.980.000,—, hoci obaja obžalovaní vedeli, že údaje v návrhu na poskytnutie úveru nie sú dostatočné a pravdivé,

následne obžalovaný Ing. F. O. dňa 05.06.1992 na základe faktúr firmy S. - D. D. G. číslo X. a X. dal pokyn na prevod úverových prostriedkov z úverového účtu V. T. k splácaniu úveru však nedošlo, čím I. a.s. B. bola spôsobená škoda v sume Sk 23.980.000,—.

Obžalovaný Ing. J. M., obžalovaný Ing. M. Š., obžalovaná Ing. J. B. zo skutku v bode 7 tejto obžaloby :

po vzájomnej dohode s cieľom získať finančné prostriedky prostredníctvom poskytnutia úveru z I., a.s. H. zabezpečili pre obžalovaného M. K. ako zástupcu s.r.o. B. N. na základe úverovej zmluvy číslo X. zo dňa 01.07.1992 úver v sume Sk 24.135.000,— za účelom odkúpenia zásob a zariadenia nehnuteľností a podľa úverovej zmluvy číslo X. zo dňa 01.07.1992 úver v sume Sk 20.865.000,— za účelom kúpy nehnuteľnosti A. a motelu a to tak, že

obžalovaná Ing. J. B. ako úverová referentka I., a.s. H. v rozpore s vnútrobankovými predpismi a aj v rozpore s predloženou žiadosťou M. K. o úver vypracovala dňa 01.07.1992 dva návrhy na poskytnutie úverov pre spoločnosť B. s.r.o. zastúpenú obžalovaným M. K.,

a to jeden na sumu Sk 24.135.000,- na kúpu nehnuteľnosti a druhý na sumu Sk 20.865.000,- na zakúpenie zásob a zariadenia A. B. v N.,

tieto návrhy obžalovaný Ing. M. Š. ako námestník riaditeľa uvedenej banky posúdil v rozpore s predpismi ako opodstatnené a predložil ich obžalovanému Ing. J. M., ktorý dňa 01.07.1992 podpísal úverovú zmluvu číslo X. na sumu Sk 24.135.000,- a úverovú zmluvu číslo X. na sumu Sk 20.865.000,-, hoci všetci vedeli, že údaje v návrhoch na poskytnutie úverov nie sú dostatočné a pravdivé,

umožnil obžalovaný Ing. M. Š. prevod úverových prostriedkov z účtu M. K., pričom k splácaniu úverov nedošlo a I. a.s. B. tak bola spôsobená škoda v sume Sk 45.000.000,-;

Obžalovaný J. B., obžalovaný Ing. J. M., obžalovaný Ing. M. Š., obžalovaná Ing. J. B. zo skutku v bode 8 tejto obžaloby:

po vzájomnej dohode s cieľom získať finančné • prostriedky prostredníctvom poskytnutia úveru z I., a.s. H. zabezpečili na základe úverovej zmluvy číslo X. zo dňa 09.10.1992 úver v sume Sk 25.000.000,— pre Z. P. za účelom nákupu a rekonštrukcie bližšie neurčenej nehnuteľnosti a to tak, že

dňa 05.10.1992 Z. P. požiadal I. a.s. H. o poskytnutie úveru v sume Sk 25.000.000,— za účelom nákupu bližšie nešpecifikovaného objektu v hodnote Sk 31.334.950,— a k žiadosti priložil formálne vypracované prepočty finančnej situácie na dobu splácania úveru a znalecký posudok číslo 179/92 zo dňa 04.10.1992 znalca z odboru ekonomiky, ceny a odhady nehnuteľností Ing. M. M., ktorý ocenil nehnuteľnosť nachádzajúcu sa v k.ú. P. Česká republika uvedenú v liste vlastníctva číslo X. vlastníkov Ing. J. K. a Ing. V. K., pričom Š. o značné nadhodnotenie ceny tejto nehnuteľnosti, ktorá slúžila na zabezpečenie žiadaného úveru,

následne na to obžalovaná Ing. J. B. ako úverová referentka I. a.s. H. bez preskúmania náležitostí potrebných pre poskytnutie úveru v rozpore s vnútrobankovými predpismi vypracovala dňa 09.10.1992 návrh na poskytnutie strednodobého úveru pre Z. P. na sumu Sk 25.000.000,- za účelom financovania nákupu nešpecifikovanej nehnuteľnosti,

za nesplnenia tých istých podmienok obžalovaný Ing. M. Š. dňa 09.10.1992 doporučil na schválenie návrh úveru ako námestník riaditeľa uvedenej banky a v ten istý deň obžalovaný Ing. J. M. ako riaditeľ uvedenej banky podpísal úverovú zmluvu číslo X. na sumu Sk 25.000.000,-, a to napriek tomu, že všetci obžalovaní vedeli, že údaje v návrhu na poskytnutie tohto úveru nie sú pravdivé a dostatočné,

Z. P. po dohode s obžalovaným J. B. vystavili a predložili uvedenej banke fiktívnu faktúru číslo X. zo dňa 12.04.1992 na sumu Sk 24.980.000,—, na základe ktorej obžalovaný Ing. M. Š. podpísaním príkazu na úhradu dňa 13.11.1992 umožnil prevod úverových prostriedkov v uvedenej sume z úverového účtu Z. P. číslo X. na účet E. P. číslo X. vedený vo V., a.s. pobočka G.,

poskytnutý úvere prevzal na základe schválenej žiadosti a úverovej zmluvy číslo X. zo dňa 03.02.1993 a dodatku k nej zo dňa 17.03.1994 obžalovaný J. B., pričom však k splácaniu úveru nedošlo, čím I. a.s. B. bola podľa jej vyjadrenia spôsobená škoda v sume Sk 19.710.572.99.

Obžalovaný Ing. M. Š. a obžalovaná Ing. J. B. zo skutku v bode 9 tejto obžaloby :

po vzájomnej dohode s cieľom získať finančné prostriedky prostredníctvom poskytnutia úveru z I., a.s. H. zabezpečili na základe úverovej zmluvy číslo X. zo dňa 06.08.1992 pre D. D. úver v sume Sk 20.230.000,— a podľa úverovej zmluvy číslo X. zo dňa 06.08.1992 úver v sume Sk 6.900.000,- za účelom úhrady vydraženej P. O.L. takým spôsobom, že

po tom, čo obžalovaná D. D. na verejnej dražbe v L. vydražila hotelový komplex O.L. za sumu Sk 34.030.000,— pod obchodným názvom S. - D. D. G. požiadala I., a.s. H. o poskytnutie dvoch strednodobých úverov v sume Sk 27.130.000,- a Sk 6.870.000,-,

obžalovaná Ing. J. B. ako úverová referentka I., a.s. H. dňa 06.08.1992 porušením vnútrobankových predpisov vypracovala dva návrhy na poskytnutie úverov pre D. D., jeden na sumu Sk 20.230.000,- a druhý na sumu Sk 6.900.000,-, ktoré dňa 06.08.1992 obžalovaný Ing. M. Š. ako námestník riaditeľa uvedenej banky akceptoval a neoprávnene za úverovo-depozitný výbor I., a.s. H. odporučil na schválenie a následne za riaditeľa tejto banky neoprávnene úvery schválil a podpísal úverovú zmluvu číslo X. na sumu Sk 20.230.000,- a úverovú zmluvu číslo X. na sumu Sk 6.900.000,-

obžalovaný Ing. M. Š. dňa 10.08.1992 podpísaním príkazu na úhradu umožnil prevod schválených úverových prostriedkov z úverového účtu D. D. na účet číslo X. vedený v S., pobočka L. a to pred zriadením práva predmetnej nehnuteľnosti napriek tomu, že ručenie úveru nebolo zabezpečené iným spôsobom,

následne D. D. napriek tomu, že v uvedených úverových zmluvách sa zaviazala za poskytnuté úvery ručiť vydraženou nehnuteľnosťou, túto nehnuteľnosť postupne delila

a odpredávala, čím porušila podmienky úverových zmlúv, k splácaniu úverov nedošlo a I., a.s. B. tak bola spôsobená škoda v sume Sk 27.130.000,-;

Obžalovaní J. A., Ľ. V., obžalovaný R. M., obžalovaný Ing. J. M., obžalovaný Ing. M. Š. a obžalovaná Ing. J. B. zo skutku v bode 10 tejto obžaloby :

po vzájomnej dohode s cieľom získať finančné prostriedky prostredníctvom poskytnutia úveru z I., a.s. H. zabezpečili pre obžalovaných J. A., Ľ. V. a R. M. na základe úverových zmlúv:

- číslo X. z 25.05.1992 úver v sume Sk 9.488.500,- za účelom úhrady vydraženej prevádzky stolárstva - úver pre obžalovaného J. A.,
- číslo X. z 01.06.1992 úver v sume Sk 10.000.000,- za účelom úhrady zásob - úver pre obžalovaného J. A.,
- číslo X. z 27.05.1992 úver v sume Sk 17.000.000,- za účelom úhrady zásob - úver pre obžalovaného Ľ. V.,
- číslo X. z 27.05.1992 úver v sume Sk 17.258.000,- za účelom úhrady vydraženej prevádzky stolárstva - úver pre obžalovaného Ľ. V.,
- číslo X. z 23.10.1992 úver v sume Sk 26.746.500,- ako prevod úverov na účely privatizácie z úverovej zmluvy číslo X. obžalovaného Ľ. V. v sume Sk 17.258.000,- a z úverovej zmluvy číslo X. obžalovaného J. A. v sume Sk 9.488.500,-
- úver pre R.R., kde sú spoločníkmi obžalovaní J. A. a R. M.,
- číslo X. z 23.10.1992 úver v sume Sk 27.000.000,- ako prevod úverov z úverovej zmluvy číslo X. obžalovaného J. A. v sume Sk 10.000.000,- a z úverovej zmluvy číslo X. obžalovaného Ľ. V. v sume Sk 17.000.000,—
- úver pre R.R., kde sú spoločníkmi obžalovaní J. A. a R. M.,
- číslo X. z 10.11.1992 úver v sume Sk 15.000.000,- bez určenia účelu financovania pre R.R., kde sú spoločníkmi obžalovaní J. A. a R. M.,

takým spôsobom, že po predložení žiadostí o jednotlivé uvedené úvery

obžalovanými J. A. a Ľ. V. I., a.s. H., obžalovaná Ing. J. B. ako úverová referentka uvedenej banky bez preskúmania náležitostí k žiadostiam a v rozpore s vnútrobankovými predpismi vypracovala postupne jednotlivé návrhy na poskytnutie úverov, ktoré za tých istých nesplnených podmienok obžalovaný Ing. M. Š. ako námestník riaditeľa uvedenej banky doporučil na schválenie a následne obžalovaný Ing. J. M. ako riaditeľ I., a.s. H. všetky uvedené úverové zmluvy podpísal, a to v celkovej sume Sk 53.746.500,- pre obžalovaných J.

A. a Ľ. V., hoci všetci vedeli, že údaje v jednotlivých návrhoch na poskytnutie úverov nie sú pravdivé a dostatočné,

úvery obžalovaného J. A. podľa úverových zmlúv číslo X., X. a úvery obžalovaného Ľ. V. podľa úverových zmlúv číslo X., X. v celkovej sume Sk 53.746.500,- dňom 23.10.1992 prevzala podľa úverových zmlúv číslo X., X. spoločnosť R.R., ktorej spoločníkmi boli obžalovaní J. A. a R. M., hoci k žiadostiam o prevody uvedených úverov na túto spoločnosť nepredložili potrebné doklady,

napriek tomu prevody uvedených úverov z obžalovaných J. A. a Ľ. V. na spoločnosť R.R. obžalovanými Ing. J. B., Ing. M. Š. a Ing. J. M. ako zodpovednými pracovníkmi I., a.s. H. navrhnuté, doporučené a schválené s podpísaním úverových zmlúv tak, ako sú uvedené vyššie dňa 23.10.1992, hoci vedeli, že údaje v jednotlivých návrhoch na prevody úverov nie sú pravdivé a že došlo k porušeniu vnútrobankových predpisov,

napriek tomu spoločnosti R.R. v zastúpení spoločníkmi obžalovanými J. A. a R. M. bez predloženia potrebných dokladov a bez určenia účelu financovania bol obžalovanými Ing. J. B., Ing. M. Š. a Ing. J. M. navrhnutý, doporučený, schválený a podpísaný ďalší úver podľa úverovej zmluvy číslo X. z 10.11.1992 v sume Sk 15.000.000,-,

podpísaním príkazov na úhradu umožnili obžalovaní pracovníci uvedenej banky prevod úverových prostriedkov v sumách ako je uvedené vyššie, ktoré obžalovaní J. A., Ľ. V. a R. M. z banky odčerpali a použili ich na iné účely než tie, ktoré boli uvedené v jednotlivých úverových zmluvách,

k splácaniu týchto úverov nedošlo a I. a.s. B. tak bola spôsobená škoda v sume Sk 68.746.500,—.

Obžalovaný Ing. J. M. a obžalovaný Ing. M. Š. v skutku v bode 12 tejto obžaloby

:

po vzájomnej dohode s cieľom získať finančné prostriedky prostredníctvom poskytnutia úveru z I., a.s. H. zabezpečili na základe úverovej zmluvy číslo X. zo dňa 29.01.1992 úver v sume Sk 25.000.000,— za účelom úhrady bližšie neurčeného objektu a podľa úverovej zmluvy číslo X. zo dňa 29.01.1992 úver v sume Sk 11.400.000,— za účelom kúpy bližšie neuvedenej nehnuteľnosti pre obžalovaného M. K. a to tak, že obžalovaný Ing. J. M. a obžalovaný Ing. M. Š. ako riaditeľ resp. námestník riaditeľa uvedenej banky dňa 29.01.1992 schválili a podpísali úverovú zmluvu číslo X. na sumu Sk 25.000.000,— a úverovú zmluvu číslo X. na sumu Sk 11.400.000,—, a to napriek tomu,

že vedeli o porušení vnútrobankového predpis o poskytovaní úverov, následne obžalovaný Ing. M. Š. dňa

podpísaním príkazov na úhradu umožnil vyčerpať úverové prostriedky z úverového účtu obžalovaného M. K. v prospech Z. P. v čase, keď nebolo zriadené záložné právo na nehnuteľnosti, ktorými bolo ničené za úver,

na základe ďalších úverových zmlúv zo dňa 19.06.1992 došlo k prevodu úverových zmlúv, avšak úvery splatené neboli, čím I., a.s. B. bola spôsobená škoda v sume Sk 36.400.000,—.

Obžalovaný Ing. J. M. a obžalovaný T. V. v skutku v bode 13 tejto obžaloby :

po vzájomnej dohode s cieľom získať finančné prostriedky prostredníctvom poskytnutia úveru z I., a.s. H. zabezpečili na základe úverovej zmluvy číslo X. zo dňa úver v sume Sk 20.100.000,- pre V. L. za účelom nákupu bližšie neurčenej nehnuteľnosti, a to tak, že

dňa 10.11.1992 požiadal V. L. I., a.s. H. o poskytnutie úveru v sume Sk 20.100.000,- za účelom kúpy hotela H.H. a dňa 16.11.1992 po vypracovaní návrhu na poskytnutie úveru na nákup nehnuteľností doporučil obžalovaný Ing. J. M. ako riaditeľ uvedenej banky schválenie úveru a v ten istý deň aj podpísal úverovú zmluvu číslo X. na sumu Sk 20.100.000,-, pričom už pred podpisom úverovej zmluvy obžalovaný Ing. J. M. dňa 11.11.1992 podpísaním príkazu na úhradu umožnil prevod úverových prostriedkov z vnútorného účtu I., a.s. H. na účet číslo X. T. V. a nie na úverový účet žiadateľa o úver, k splácaniu úveru nedošlo, čím bola spôsobená I., a.s., H. škoda v sume 20.100.000,-Sk

Obžalovaný Ing. J. M. podľa § 226 písm. b/ Trestného poriadku, pretože skutok nie trestným činom.

Obžalovaný Ing. M. Š. podľa § 226 písm. b/ Trestného poriadku, pretože skutok nie je trestným činom.

Obžalovaná Ing. J. B. podľa § 226 písm. b/ Trestného poriadku, pretože skutok nie trestným činom.

Obžalovaný Ing. F. O. podľa § 226 písm. c/ Trestného poriadku, pretože nebolo dokázané, že tento skutok spáchal obžalovaný.

Obžalovaný J. B. podľa § 226 písm. c/ Trestného poriadku, pretože nebolo dokázané, že tento skutok spáchal obžalovaný.

Obžalovaný T. V. podľa § 226 písm. c/ Trestného poriadku, pretože nebolo dokázané, že tento skutok spáchal obžalovaný.

Obžalovaný M. H. podľa § 226 písm. b/ Trestného poriadku, pretože skutok nie trestným činom.

Obžalovaný J. A., podľa § 226 písm. b/ Trestného poriadku, pretože skutok nie trestným činom.

Obžalovaný E. V., podľa § 226 písm. b/ Trestného poriadku, pretože skutok nie trestným činom a

Obžalovaný R. M., nar. X. v Š., trvalo bytom G., M., na slobode, ktorý

sa oslobodzuje

zo skutku spod obžaloby Krajského prokurátora v Nitre zo dňa 12.3.2002 sp. zn. I Kv 29/01, že

po vzájomnej pohode s inými osobami, s cieľom získať finančné prostriedky prostredníctvom poskytnutia úveru z I., a.s. H. na základe úverových zmlúv číslo:

- X. z 25.5.1992 na úver v sume Sk 9.488.500 - ako úhradu vydraženej prevádzky stolárstva.
- X. z 01.06.1992 na úver v sume Sk 10.000.000 - ako úhradu zásob
- X. z 27.05.1992 na úver v sume Sk 17.000.000 - ako úhradu zásob
- X. z 27.05.1992 na úver v sume Sk 17.258.000- úhradu vydraženej prevádzky stolárstva
- X. z 23.10.1992 na úver v sume Sk 26.746.500- ako prevod úverov z úverových zmlúv číslo X. a X. pre R.R., kde bol spoločníkom aj obvinený R. M.
- X. z 23.10.1992 na úver v sume Sk 27.000.000- ako prevod úverov z úverových zmlúv číslo X. a X. pre R.R.,

- X. z 10.11.1992 na úver v sume Sk 15.000.000 - bez určenia účelu pre R.R., takým spôsobom, že po tom, ako boli po predložení žiadosti o úvery I., a.s. H. J. A. a L. V. na celkovú sumu Sk 53.745.500,-,

tieto úvery z úverových zmlúv číslo X., X., X., X. dňom 23.10.1992 podľa úverových zmlúv číslo X., X. spoločnosť R.R., ktorej spoločníkom bol aj obžalovaný R. M., ktorý k žiadostiam o prevod úverov nepredložil potrebné doklady v záujme získania ďalších prostriedkov z poskytnutých úverov, tieto zmluvy po návrhu a doporučení boli napriek tomu podpísané zodpovednými pracovníkmi banky,

obžalovanému R. M. ako zástupcovi spoločnosti R.R. na základe jeho žiadosti bez predloženia potrebných dokladov bol navrhnutý schválený ďalší úver na sumu SK 15.000.00,— podľa úverovej zmluvy číslo X. z 10.11.1992, tým spôsobom, že pracovníci uvedenej banky podpísali príkazy na úhradu, umožnili obžalovanému R. M. spoločne s ďalšími osobami odčerpať z banky úvermi poskytnuté finančné prostriedky a použil ich na iné účely než sú uvedené v jednotlivých úverových zmluvách a keďže ani k splácaniu týchto úverov nedošlo, uvedeným konaním bola I. a.s. B. spôsobená škoda v sume Sk 68.745.500,-;

podľa § 226 písm. b/ Trestného poriadku, pretože skutok nie je trestným činom.

II.

Obžalovaný J. R., nar. X. v S., bytom S., M., na slobode,
obžalovaná D. D., nar. X. v S., bytom G., Š., na slobode,
obžalovaný M. K., nar. X. v T., bytom G. Z., na slobode,
obžalovaný P. H., nar. X. v G., trvalo bytom G., M., na slobode,
obžalovaný V. B., nar. X. v T., trvalo bytom G., N., na slobode,
obžalovaný I. H., nar. X. v S., trvalo bytom S., D., na slobode,
obžalovaný V. M., nar. X. v T., trvalo bytom S., P., na slobode,
obžalovaný L. L., nar. X. v S., trvalo bytom S., M., na slobode,
obžalovaný P.P. B., nar. X. v Š., trvalo bytom P., N., na slobode,
obžalovaný E. P., nar. X. v M., trvalo bytom M., S., na slobode,

s ú v i n n í, ž e

1/

Obžalovaný J. R.

na podklade úverovej zmluvy č. X. zo dňa 12.8.1992, ktorú uzavrel s I., a.s. hlavnou pobočkou v N. na sumu 25 mil. Sk, na nákup bližšie nešpecifikovaných nehnuteľností a osobných automobilov predložil k čerpaniu tohto úveru fiktívnu faktúru, ktorú mal vystaviť Obecný úrad Š., dňa 26.8.1992 pod č. X. na sumu 7 mil. Sk a fiktívnu faktúru č. X., zo dňa 29.8.1992, ktorú mal vystaviť Obecný úrad Ž. na sumu 2 mil. Sk, fiktívnu faktúru E., a.s. B. zo dňa 15.9.1992 č. X. na sumu 8. 457.418,-Sk a fiktívnu faktúru, ktorú vystavila firma S. - D. D., zo dňa 19.11.1992 č. X. a č. X. na sumu 4.920.000,-Sk a 2.850.000,-Sk, na poklade ktorých vyčerpal úver a k splácaniu tohto úveru vôbec nedošlo, čím spôsobil firme V., ktorá prevzala pohľadávku po bývalej I. a.s., škodu v sume 25 mil. Sk.

2/

Obžalovaný P. H., obžalovaný J. R., obžalovaná D. D.

po tom, čo obžalovaný P. H. dňa 16.6.1992 uzavrel úverovú zmluvu s I., a.s. hlavná pobočka N. č. X. na sumu 24.998.670,-Sk s deklarováým účelom nákup objektu C. v obci S., spolu so zásobami a ostatným majetkom, obžalovaná D. D. vystavením fiktívnych faktúr č. X. a č.X., v oboch prípadoch bez udania dňa vystavenia umožnila obžalovanému P. H. požiadať o prevod úverových prostriedkov na účet firmy S. -D. D. vedený vo V., a.s. pobočka T. pod č. X. a následne z tejto sumy si obžalovaná D. D. ponechala 3% pre svoju firmu a vo zvyšku ju dňa 1.7.1992 odovzdala obžalovanému J. R., ktorý tieto finančné prostriedky minul nezisteným spôsobom, pričom k splácaniu úveru nedošlo a čím spôsobili firme V., ktorá prevzala pohľadávku po bývalej I., a.s. škodu v sume 24.998.670,-Sk.

3/

Obžalovaný J. R., obžalovaný P. B., obžalovaný E. P.

po tom, čo F. R. na podklade úverových zmlúv zo dňa 2.6.1992 č. X. a č. X. uzavretých s I., a.s., hlavná pobočka N. na sumu 24.900.000,-Sk a 20.875.000,-Sk za účelom nákupu a rekonštrukcie Obchodného domu M. v Modre, získal dané úverové prostriedky, bez jeho vedomia vystavil obžalovaný P. B. po dohode s obžalovaným J. R. a E. P. fiktívne faktúry č. X. a X., obe bez uvedenia dátumu vystavenia na celkovú sumu 45.775.000,-Sk, ktoré dňa 4.6.1992 a 16.6.1992 predložili k čerpaniu úveru a k prevodu úverovanej sumy na účet obžalovaného E. P. č. X. vedený vo V. a.s. - G., pričom k splácaniu

úverov nedošlo a čím spôsobili firme V., ktorá prevzala pohľadávku po bývalej I., a.s. škodu v sume 45.775.000,-Sk.

4/

Obžalovaný J. R.,

potom, čo na jeho žiadosť V. T. požiadala I., a.s., hlavná pobočka N. a uzavrel dňa 3.8.1992 úverovú zmluvu č. X. na sumu 6.704.000,- Sk a úverovú zmluvu č. X. na sumu 9.200.000,-Sk, ktoré úverové prostriedky boli čerpané na základe fiktívnych faktúr vystavených obžalovaným J. R. zo dňa 10.8.1992 č. X. a zo dňa 15.8.1992 č. X. na účet obžalovaného J. R. č. X. vedený vo V. a.s. pobočka T., pričom k splácaniu úverov nedošlo a čím spôsobil firme V., ktorá prevzala pohľadávku po bývalej I., a.s. škodu v sume 15.304.000,-Sk.

5/

Obžalovaná D. D. a obžalovaný J. R.

potom, čo V. T. uzavrel s I., a.s., hlavná pobočka N., dňa 2.6.1992 úverovú zmluvu č. X. na sumu 23.980.000,-Sk predložila obžalovaná D. D. fiktívne faktúry č. X. na sumu 10.248.546,-Sk a č. X. na sumu 6.080.000,-Sk bez uvedenia dňa vystavenia, na podklade ktorých boli príslušné finančné prostriedky prevedené na účet obžalovanej D. D. a obžalovaného J. R. č. X. vedený vo V., a.s. pobočka v T. v sume 10.238.546,-Sk a na účet ďalšej osoby č. X. vo V., a.s. T. v sume 6.080.000,-Sk a účet obžalovanej D. D. č. X. vedený vo V., a.s. pobočka v T. v sume 7.661.454,-Sk, a k splácaniu úveru nedošlo a čím spôsobil firme V., ktorá prevzala pohľadávku po bývalej I., a.s. škodu v sume 23.980.000,-Sk.

6/

Obžalovaný M. K.

na základe úverových zmlúv uzavretých s I., a.s., hlavná pobočka N. č. X. zo dňa 1.7.1992 na sumu 20.865.000,-Sk na kúpu nehnuteľností A. a motelu B. v N. a č. X. zo dňa 1.7.1992 na sumu 24.135.000,-Sk na kúpu zásob a zariadenia nehnuteľností, predložil fiktívne faktúry vystavené firmou S. - D. D. č. X. zo dňa 20.7.1992 na sumu 24.135.000,-Sk a č. 280692 zo dňa 29.6.1992 na sumu 20.865.000,-Sk, na podklade ktorých došlo k čerpaniu

úverových prostriedkov v celkovej sume 45 mil. Sk, pričom k splácaniu úverov nedošlo a čím spôsobil firme V., ktorá prevzala pohľadávku po bývalej I., a.s., škodu v sume 45 mil. Sk.

7/

Obžalovaný V. B. a obžalovaná D. D.

po tom, čo obžalovaný V. B. uzavrel úverové zmluvy s I., a.s., hlavná pobočka N. dňa 15.6.1992 č. X. na sumu 24.990.000,-Sk a č. X. na sumu 20.810.000,- Sk vystavila obžalovaná D. D. s vedomím obžalovaného V. B. za firmu S.- D. D. fiktívnu faktúru č. X. zo dňa 15.5.1992 na sumu 24.990.000,-Sk a fiktívnu faktúru č. X. zo dňa 23.5.1992 na sumu 20.810.000,-Sk, ktoré obžalovaný V. B. predložil na čerpanie úverov a následne boli finančné prostriedky prevedené z úverového účtu obžalovaného V. B. na účet firmy S. - D. D. č. X. vo V. G., pričom k splácaniu úverov nedošlo a čím spôsobili firme V., ktorá prevzala pohľadávku po bývalej I., a.s., škodu v sume 45.800.000 Sk.

8/

Obžalovaný M. K.

po dohode so Z. P. uzavrel s I. a.s., H. úverovú zmluvu č. X. zo dňa 29.1.1992 na sumu 25.000.000,-Sk na úhradu bližšie neurčenej kúpy objektu a úverovú zmluvu č. X. zo dňa 29.1.1992 na sumu 11.400.000,-Sk na kúpu bližšie neuvedenej nehnuteľnosti, ktoré finančné prostriedky vyčerpal zo svojho úverového účtu v prospech Z. P. a Ing. J. P. a tieto boli použité na úhradu vydražených nehnuteľností týmito osobami, hoci vedel, že prostriedky poskytnuté z oboch úverov nebudú použité na zmluvne dohodnutý účel a k splácaniu týchto úverov zo strany obžalovaného M. K. nedošlo, čím firme VI., ktorá prevzala pohľadávku po bývalej I. a.s., spôsobil škodu v sume 36.400.000,-Sk.

9/

Obžalovaný I. H., obžalovaný V. M., obžalovaný L. L.

po tom, čo obžalovaný L. L., ako súdny znalec z odboru ekonomiky, odvetvia ceny a odhady nehnuteľností na žiadosť obžalovaného I. H. a V. M.. úmyselne a nepravdivo zvýšil cenu ním posudzovanej nehnuteľnosti - objektu hotela H.H. v znaleckom posudku č. X. zo dňa 23.10.1992 na sumu 24.213.800,-Sk bol tento znalecký posudok použitý V. L. pri

podávaní žiadosti o úver, ktorý mu bol priznaný na podklade úverovej zmluvy uzavretej s I., a.s., hlavná pobočka N. 10.5.1993 č. X. na sumu 20.100.000,-Sk, pričom znej uhradili hodnotu vydraženého objektu hotela H.H. a zvyšnú časť si obžalovaní I. H. a V. M., spolu s ďalšou osobou rozdelili rovnakým dielom, pričom k splácaniu úveru nedošlo, čím spôsobil firme V., ktorá prevzala pohľadávku po bývalej I., a.s. škodu v sume 20.100.000,-Sk.

10/

Obžalovaný J. R.

po tom, čo dňa 19.1.1993 uzavrel so S. a.s., M. úverovú zmluvu č. X. na sumu 25 mil. Sk, pre účely rekonštrukcie hotela K. na P., na podklade predložených faktúr č. X. na sumu 12.630.000,-Sk bez dátumu vystavenia a č. X. zo dňa 16.3.1993 na sumu 12.457.500,-Sk, úver vyčerpal, rekonštrukciu hotela neuskutočnil, ani úver nesplatil, čím spôsobil S. a.s., M. škodu v sume 22.990.000,-Sk.

11/

Obžalovaný J. R.

ako spoločník spoločnosti D. spol. s r.o. so sídlom vo V., s výhradným právom nakladať s financiami spoločnosti, v rozpore so zákonom rozhodol, že

- v období od februára 1996 do júla 1997 spoločnosť D. spol. s r.o. neodviedla S., so sídlom v Bratislave sumu 26.047,-Sk a sumu 12.020,-Sk, čím spôsobil S., so sídlom v Bratislave škodu, v sume 38.067,-Sk,
- v období od januára 1996 do decembra 1998 spoločnosť D. spol. s r.o. neodviedla finančné prostriedky do fondu zamestnanosti v sume 11.571,-Sk a v sume 3.872,-Sk a spôsobil tým Okresnému úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v G., škodu v sume 15.443,-Sk,
- v období od januára 1996 do apríla 1998 spoločnosť D. spol. s r.o. neodviedla finančné prostriedky na zdravotné poistenie v sume 102.822,-Sk a v sume 40.562,-Sk a spôsobila tak V. so sídlom v B. škodu v sume 143.444,-Sk.

12/

Obžalovaný J. R.

dňa 2.9.1994 základe fiktívnej kúpnej zmluvy vyhotovenej doposiaľ neznámou osobou bez súhlasu ďalších osôb, ktorí boli v zmluve uvedení a to R. M. - občan Sýrie a V. B., zabezpečil dovoz 9 kusov koni na územie Slovenskej republiky pričom dohodnutá kúpna cena bola 16 miliónov Sk; následne boli kone na základe fiktívnej faktúry č. X. zo dňa 15.9.1994 odpredané v mene V. B. a bez jeho vedomia, spoločnosti R.R. za sumu 24.250.000,-Sk, v ktorej bol jediným spoločníkom a súčasne jediným konateľom obžalovaný a následne za túto spoločnosť podal daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty za III. kvartál roku 1994 dňa 25.10.1994 na Daňovom úrade v G., v ktorom bolo v rozpore s ustanovením § 18 odsek 2 zákona č. 222/1992 Zb. o DPH v aktuálnom znení, zahrnuté aj zdaniteľné plnenie fiktívnej faktúry č. X. z 15.9.1994 a súčasne uplatnil vrátenie nadmerného odpočtu na DPH vo výške 4.850.000,- Sk, ktorý mu bol prevodným príkazom Daňového úradu v G. poukázaný na účet č. X. spoločnosti R., spol. s r.o. S. vedený v I., a.s. pobočka G., čím štátnemu rozpočtu Slovenskej republiky spôsobil škodu v sume 4.850.000,-Sk,

13/

Obžalovaná D. D.

s cieľom získať finančné prostriedky prostredníctvom poskytnutia úveru z I. a.s., H. uzatvorila úverovú zmluvu č. X. zo dňa 6.8.1992 na úver vo výške 20.230.000,-Sk a úverovú zmluvu č. X. zo dňa 6.8.1992 na úver vo výške 6.900.000,-Sk za účelom úhrady vydraženej P. O.L., takým spôsobom, že na verejnej dražbe v L. vydražila hotelový komplex O.L. za sumu 34.030.000,-Sk pod obchodným názvom S. - D. D. G. a bez uvedenia dátumu na žiadosti požiadala I. a.s., H. o poskytnutie dvoch strednodobých úverov v sume Sk 27.130.000,-a Sk 6.870.000,-Sk na úhradu vydraženéj objektu a zásob. Zo svojich úverových účtov tieto úverové prostriedky vyčerpala na svoj účet v S., pobočka L. č. X. a to ešte pred zriadením záložného práva k predmetnej nehnuteľnosti napriek tomu, že ručenie úveru nebolo zabezpečené iným spôsobom a napriek tomu, že v uvedených úverových zmluvách sa zaviazala za poskytnuté úvery ručiť vydraženou nehnuteľnosťou. Túto nehnuteľnosť však postupne delila a odpredávala, čím porušila podmienky úverových zmlúv a k splácaniu úverov nedošlo. Týmto konaním spôsobila firme V., ktorá prevzala pohľadávku po bývalej I., a.s., škodu v sume 27.130.000,-Sk.

teda:

obžalovaný J. R. v bode 1, 2, 3, 4, 5, 10, 12

- na škodu cudzieho majetku sa obohatil tým, že uviedol iného do omylu a spôsobil tak na cudzom majetku škodu veľkého rozsahu v časti samostatne, v časti spolupáchateľstvom,

obžalovaný J. R. v bode 11,

-prisvojil si cudziu vec, ktorá mu bola zverená a spôsobil tak na cudzom majetku škodu nie malú a,

-vo väčšom rozsahu nezaplatil splatnú daň,

obžalovaná D. D. v bode 2, 5, 7, 13

-spoločným konaním sa na škodu cudzieho majetku obohatila tým, že uviedla iného do omylu a spôsobila tak na cudzom majetku škodu veľkého rozsahu,

obžalovaný M. K. v bode 6 a 8

- na škodu cudzieho majetku sa obohatil tým, že uviedol iného do omylu a spôsobil tak na cudzom majetku škodu veľkého rozsahu v časti samostatne, v časti spolupáchateľstvom,

obžalovaný P. H. v bode 2

-spoločným konaním sa na škodu cudzieho majetku obohatil tým, že uviedol iného do omylu a spôsobil tak na cudzom majetku škodu veľkého rozsahu,

obžalovaný V. B. v bode 7

-spoločným konaním sa na škodu cudzieho majetku obohatil tým, že uviedol iného do omylu a spôsobil tak na cudzom majetku škodu veľkého rozsahu,

obžalovaný I. H. v bode 9

- spoločným konaním sa na škodu cudzieho majetku obohatil tým, že uviedol iného do omylu a spôsobil tak na cudzom majetku škodu veľkého rozsahu,

obžalovaný V. M.. v bode 9

- spoločným konaním sa na škodu cudzieho majetku obohatil tým, že uviedol iného do omylu a spôsobil tak na cudzom majetku škodu veľkého rozsahu,

obžalovaný L. L. v bode 9

- spoločným konaním sa na škodu cudzieho majetku obohatil tým, že uviedol iného

do omylu a spôsobil tak na cudzom majetku škodu veľkého rozsahu,

obžalovaný P.P. B. v bode 3

- spoločným konaním sa na škodu cudzieho majetku obohatil tým, že uviedol iného do omylu a spôsobil tak na cudzom majetku škodu veľkého rozsahu,

obžalovaný E. P. v bode 3

- spoločným konaním sa na škodu cudzieho majetku obohatil tým, že uviedol iného do omylu a spôsobil tak na cudzom majetku škodu veľkého rozsahu, tým spáchali:

obžalovaný J. R. v bode 1, 2, 3, 4, 5, 10, 12

- trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, 5 Trestného zákona, v časti samostatne a v časti spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona,

obžalovaný J. R. v bode 11

- trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1, 2 Trestného zákona
- trestný čin nezaplatenia dane podľa § 148b ods. 1 Trestného zákona,

obžalovaná D. D. v bode 2, 5, 7, 13

- trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, 5 Trestného zákona, v časti samostatne a v časti spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona,

obžalovaný M. K. v bode 6 a 8

- trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, 5 Trestného zákona, v časti samostatne a v časti spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona,

obžalovaný P. H. v bode 2

- trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, 5 Trestného zákona, spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona,

obžalovaný V. B. v bode 7

- trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, 5 Trestného zákona, spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona,

obžalovaný I. H. v bode 9

- trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, 5 Trestného zákona, spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona,

obžalovaný V. M. v bode 9

- trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, 5 Trestného zákona, spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona,

obžalovaný L. L. v bode 9

- trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, 5 Trestného zákona, spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona, obžalovaný P. B. v bode 3
- trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, 5 Trestného zákona, spolupáchateľstvom podľa § 9 ods., 2 Trestného zákona,

obžalovaný E. P. v bode 3

- trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, 5 Trestného zákona, spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona.

Za to sa im ukladá:

Obžalovanému J. R., podľa § 250 ods. 5 Trestného zákona s použitím § 35 ods. 1 Trestného zákona, úhrnný trest odňatia slobody v trvaní **11 (jedenásť)** rokov.

Podľa § 39a ods. 2, písm. c/ Trestného zákona, sa na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do III. (tretej) nápravno výchovnej skupiny.

Obžalovanej D. D., podľa § 250 ods. 5 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní **9 (deväť)** rokov.

Podľa § 39a ods. 2, písm. c/ Trestného zákona, sa na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do III. (tretej) nápravno výchovnej skupiny.

Obžalovanému M. K., podľa § 250 ods. 5 Trestného zákona s použitím § 35 ods. 2 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody v trvaní **8 (osem) rokov a 6 (šesť) mesiacov**.

Podľa § 39a ods. 2, písm. c/ Trestného zákona, sa na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do III. (tretej) nápravno výchovnej skupiny.

Zároveň sa zrušuje výrok o treste rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 13.6.2001 sp. zn. 1T 76/01 ako aj všetky rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Obžalovanému P. H., podľa § 250 ods. 5 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní **6 (šest')** rokov.

Podľa § 39a ods. 3 Trestného zákona, sa na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do II. (druhej) nápravno výchovnej skupiny.

Obžalovanému V. B., podľa § 250 ods. 5 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní **7 (sedem)** rokov.

Podľa § 39a ods. 3 Trestného zákona, sa na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do II. (druhej) nápravno výchovnej skupiny.

Obžalovanému I. H., podľa § 250 ods. 5 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní **5 (päť)** rokov.

Podľa § 39a ods. 3 Trestného zákona, sa na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do II. (druhej) nápravno výchovnej skupiny.

Obžalovanému V. M., podľa § 250 ods. 5 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní **5 (päť)** rokov.

Podľa § 39a ods. 3 Trestného zákona, sa na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do II. (druhej) nápravno výchovnej skupiny.

Obžalovanému L. L., podľa § 250 ods. 5 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní **5 (päť)** rokov.

Podľa § 39a ods. 3 Trestného zákona, sa na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do II. (druhej) nápravno výchovnej skupiny.

Obžalovanému P. B., podľa § 250 ods. 5 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní **7 (sedem)** rokov.

Podľa § 39a ods. 3 Trestného zákona, sa na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do II. (druhej) nápravno-výchovnej skupiny.

Obžalovanému E. P., podľa § 250 ods. 5 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní **7 (sedem)** rokov.

Podľa § 39a ods. 3 Trestného zákona, sa na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do II. (druhej) nápravno-výchovnej skupiny.

Proti rozsudku podali odvolanie v zákonnej lehote odvolanie krajský prokurátor v Nitre, obžalovaní B., P., D., B., K. a R., a to samostatne alebo prostredníctvom svojich obhajcov.

Obžalovaní M.. a H., ktorým bol rozsudok doručený 7. augusta 2006 a 10. augusta 2006 a obhajcovi JUDr. K. 10. augusta 2006 podali odvolanie 7. novembra 2006 osobne a 7. decembra 2006 prostredníctvom obhajcu. Vo svojom podaní tvrdia, že odôvodňujú odvolanie podané ústne do zápisnice po vyhlásení rozsudku na hlavnom pojednávaní. Keďže v zápisnici o hlavnom pojednávaní zo 16. januára 2006 je zachytené vyjadrenie sa k využitiu práva podať opravný prostriedok (pozitívne, negatívne alebo neutrálne) len desiatich obžalovaných, medzi ktorými obžalovaní M.. a H. (ktorí boli na hlavnom pojednávaní prítomní) nie sú, odvolací súd mal za to, že ich odvolania boli podané ústne do zápisnice, teda včas a neskôr písomne odôvodnené.

Je potrebné predoslať, že prvostupňové aj odvolacie konanie sa aj po nadobudnutí účinnosti zákona č. 301/2005 Z. z. , teda po 31. decembri 2005 riadilo resp. riadi v zmysle § 564 ods. 4 cit. zák. zákonom č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (ďalej len Trestný poriadok alebo Tr. por.).

Krajský prokurátor v Nitre podal odvolanie proti obom častiam výroku rozsudku označeným ako I. a II. (oslobodzujúcej i odsudzujúcej), teda z hľadiska dotknutých osôb proti rozsudku v rozsahu týkajúcom sa všetkých obžalovaných.

Vo vzťahu k oslobodzujúcej časti dospieva v písomných dôvodoch odvolania k záveru, že súd vykonal všetky dostupné dôkazy, avšak vyhodnotil ich nedôsledne a nesprávne, keď časť obžalovaných spod obžaloby oslobodil.

Na základe analýzy vykonaných dôkazov, týkajúcej sa sčasti ich vzájomných súvislostí zásadne odporuje možnosti nekonštatovať spáchanie trestného činu podvodu ako pracovníkmi banky (ktorí evidentne na základe spolupráce s vonkajšími osobami umožňovali poskytovanie úverov, porušujúc pri tom hrubým spôsobom interné pravidlá pre poskytovanie i čerpanie týchto úverov), tak aj ďalšími osobami obžalovaných z mimobankového prostredia, ktorí boli do tejto činnosti zapojení. Namieta i rozdielnosť dôvodov oslobodenia (§ 226 písm. b/ resp. c/ Tr. por., ktorú nepovažuje za právne odôvodnenú a v niektorých prípadoch aj nedostatok prezentácie skutkových a právnych úvah v odôvodnení rozsudku.

Vo vzťahu k odsudzujúcej časti výroku rozsudku namieta odvolateľ tresty odňatia slobody, pokiaľ boli uložené na dobu od 5 do 7 rokov, čo považuje za neprimerané a nedostatočne prísne.

Má za to, že tresty boli uložené ako dostatočne prísne len obžalovaným R., D., K., jeho odvolanie však smeruje proti celému personálnemu rozsahu odsudzujúcej časti výroku rozsudku, čo dopĺňa argumentom o nemožnosti oddeliť jednotlivé časti napadnutého rozsudku.

Krajský prokurátor preto navrhuje podľa § 258 ods. 1 písm. b/, d/, e/ Tr. por. za použitia § 564 ods. 4 veta druhá Tr. por. napadnutý rozsudok zrušiť v celom rozsahu a prikázať prvostupňovému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Obžalovaný R. v odvolaní prostredníctvom obhajcu dôkladne rozoberá priebeh konania a výsledky dokazovania.

V procesnej rovine poukazuje okrem iného na nedostatok aktivít obhajoby vo vzťahu ku svojej osobe, najmä v prípravnom konaní, až do voľby obhajcu (obhajcov), prostredníctvom, ktorých podal odvolanie. Má za to, že vyšetrovateľ nesprávne postupoval najmä pri vykonaní znaleckého dokazovania, keď nepribral na preskúmanie znaleckých posudkov, ktoré boli podkladom pre poskytovanie úverov ústav a rovnako nesprávne postupoval do konania pribratý znalec, keď sa ku týmto posudkom vyjadril. V konaní pred súdom sa obžalovaný podľa svojho odvolania nemohol domôcť ustanovenia iného obhajcu, stalo sa tak až na základe žiadosti obhajcu samotného.

Pokiaľ Š.. o výsledky dokazovania, úverových prípadoch (skutky 1/, 2/, 3/, 4/, 5/ a 10/ výroku rozsudku) obhajuje obžalovaný svoje konanie ako konanie v dobrej V. a produkované dôkazy mapuje s výsledným záverom, že sa nedopustil trestného činu. Ak úvery neboli splatené, je to výsledkom trestnej činnosti iných do príslušných aktivít zapojených osôb alebo prirodzeného ekonomického vývoja. Obžalovaný zdôrazňuje, že vyvíjal rozsiahle podnikateľské aktivity, pri ktorých nikoho na trestnú činnosť nenavádzal a pri poskytovaní úverov jemu samému ani iným osobám neovplyvňoval pracovníkov úverujúcich bánk ani nedával pokyny na ovplyvňovanie znalcov.

Obžalovaný sa naopak cíti poškodený postupmi veriteľa pri realizácii záložného práva (skutok 1/ obžaloby a odsudzujúcej časti výroku rozsudku), dôsledku vykonania ktorých sám podnikol právne kroky, a to aj cestou súdnej žaloby.

Pri skutku v bode 11/ odsudzujúcej časti výroku rozsudku poukazuje na zodpovednosť konateľov obchodnej spoločnosti D. s.r.o., ktorí z pozície svojej funkcie boli zodpovední za disponovanie s finančnými prostriedkami firmy, a ktorí v tomto smere boli nezávislí od jeho vôle, aj keď bol väčšinovým spoločníkom. Ďalej zdôrazňuje vo vzťahu k obdobiam obsiahnutým v rámci žalovaného skutku, že počas jeho veľkej časti sa zdržiaval mimo územia Slovenskej republiky (pobyt v USA od roku 1997 až do vyhostenia v roku 2000).

Pokiaľ Š.. o skutok v predchádzajúcej trestnej veci 1 T 29/02 (skutok 12/ odsudzujúcej časti výroku rozsudku), má za to, že jeho postup ako konateľa obchodnej spoločnosti R. s.r.o. i spoločnosti ako takej bol správny, nákup koní od V. B. nebol fiktívny a nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty bol uplatnený oprávnene.

Z hľadiska právnej kvalifikácie obžalovaný najmä namieta (bez ohľadu na vyššie uvedené) posúdenie skutkov ako trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 5 Tr. zák. v znení účinnom do 1. januára 2006 vzhľadom na dátumy spáchania činov a možnosť použitia novšieho zákona len vtedy ak je to pre páchatel'a výhodnejšie. V nadväznosti na potrebu kvalifikácie len podľa odseku 4 cit. ust. (prislúchajúceho škode veľkého rozsahu podľa znenia zákona v čase spáchania činov) potom vidí ako nesprávne svoje zaradenie na výkon trestu odňatia slobody do III. nápravno-výchovnej skupiny vzhľadom k citácii § 250 ods. 5 (nie

ods. 4), v § 39a ods. 2 písm. c/ Tr. zák. (zák. č. 140/1961 Zb. v jeho naposledy účinnom znení).

Ako nesprávnu a dlhšiu než zákon dovoľuje vidí obžalovaný i dobu trvania svojej väzby, z ktorej však už bol v medziobdobí prepustený.

Výsledkom odvolania obžalovaného R. je návrh na zrušenie ním napadnutého rozsudku a vrátenie veci do prípravného konania (teda prokurátorovi na došetrenie podľa § 258 ods. 1 písm. a/ až f/ a § 260 Tr. por.).

Obžalovaná D. sa v argumentoch svojho osobne podaného písomného odvolania do značnej miery prekrýva s odvolaním obžalovaného R., pokiaľ Š.. o procesné i kvalifikačné námietky (vrátane otázky zaradenia do nápravno-výchovnej skupiny na výkon trestu). To platí i pre hodnotenie dôkazov u skutkov, z ktorých sú s J. R. obvinení spoločne (body 2/ a 5/ v odsudzujúcej časti výroku rozsudku). V celom tomto rozsahu Š.. o viac – menej identické znenie odvolacích námietok.

Vo vzťahu k ďalším jej za vinu kladeným skutkom (skutky 7/ a 13/ výroku rozsudku) obžalovaná na základe rozboru vykonaných dôkazov tvrdí, že konala v rámci svojich podnikateľských aktivít bez úmyslu poškodiť I.I. a pokiaľ k splácaniu úverov nedošlo, nie je to spojené so spáchaním trestného činu (resp. ak áno, tak nie ňou, ale inou osobou, ako je obžalovaný B.). Popiera akékoľvek prepojenie či dohodu s pracovníkmi banky.

Celkovo obžalovaná D. žiada o rozhodnutie o zrušení veci a jej vrátení prokurátorovi na došetrenie zhodne ako obžalovaný R..

V odvolaní podanom prostredníctvom obhajcu zdôrazňuje obžalovaná poctivosť pri podnikaní, popiera dohodu s úverujúcimi bankármi i vystavovanie fiktívnych faktúr. Z vykonaných dôkazov nevyplýva ani podvodný úmysel, ani iná nekalá pohnútko, a to napriek čiastkovým porušeniam zmluvných záväzkov (ako odpredaj časti založených nehnuteľností).

Záverom obžalovaná D. navrhuje najvyššiemu súdu napadnutý rozsudok podľa § 258 ods. 1 Tr. por. zrušiť a oslobodiť ju spod obžaloby, alternatívne vrátiť vec súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie podľa § 259 ods. 1 Tr. por.

Obžalovaní B. a P. v písomných dôvodoch svojho odvolania podaného prostredníctvom obhajcu namietajú nejasnosť a neúplnosť skutkových zistení rozsudku krajského súdu, nedostatočné vysporiadanie sa so zistenými skutočnosťami a odôvodnenie, nezodpovedajúce § 125 Tr. por.

Zásadne popierajú účasť na vybavovaní úveru (skutok 3/ odsudzujúcej časti výroku rozsudku) a kontakt s pracovníkmi banky. Úver si vybavoval F. R. sám a oni za neho podklady nepodpisovali, na účel čoho žiadajú vykonať písomznalecké dokazovanie.

Boli zneužití inými osobami (P., R.), a to tak, že B. ako dražiteľ sa rozhodol zbaviť sa vydraženej nehnuteľnosti, keďže ho neprepustili zo zamestnania a vrátiť zapožičané prostriedky svojim švagrom P. a P.. Preto P. len podpisoval faktúry a nevedel o celej transakcii nič, ani to, že na faktúrach je číslo P. účtu.

P. tiež o fakturácii nič nevedel, len zistil, že peniaze prišli na účet v sume 24 900 000 Kčs a 20 875 000 Kčs, z ktorých vzápätí R. a P. vyplatil 18 600 000 a 20 843 000 Kčs. So zvyšnými prostriedkami naložil podľa dispozície F. R. a P. na rôznych účel. Vyplatené financie sa týkali sprostredkovania predaja obchodného domu.

Obžalovaní teda nemôžu byť ani páchatelmi ani účastníkmi na trestnom čine, ktorý spáchal F. R., ktorý ani nebol obvinený.

Preto navrhujú, aby bol rozsudok zrušený podľa § 258 ods. 1 písm. a/, b/, c/ a e/ Tr. por., a aby boli obaja spod obžaloby oslobodení.

Obžalovaný B. v písomných dôvodoch odvolania, podaného prostredníctvom obhajcu popiera akýkoľvek úmysel spáchať trestný čin v súvislosti so skutkom v bode 7/ odsudzujúcej časti výroku rozsudku. Konal v rámci svojej legitímnej podnikateľskej činnosti, pričom úver na kúpu hotela zabezpečoval jeho nevlastný brat J. R. a D. D., ktorí mu len dávali pokyny kam má Š. a čo má podpísať. S prostriedkami čerpaného úveru neprišiel do kontaktu. Že on

sám nebol rozhodujúcou osobou pri jednaniach by mohol potvrdiť v konaní nevypočutý predchádzajúci majiteľ hotela M. T..

Preto navrhuje, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zrušil podľa § 258 ods. 1 písm. d/ Tr. por. a oslobodil ho (obžalovaného B.) spod obžaloby podľa § 226 písm. b/ Tr. por.

Obžalovaný K., resp. jeho obhajca v písomných dôvodoch odvolania poukazuje na K. postavenie ako „bieleho koňa“ pri skutkoch v bode 6/ a 8/ odsudzujúcej časti výroku rozsudku, asociálnej osoby bez spôsobilosti na akúkoľvek systematickú činnosť, schopnej maximálne sa podpísať, ako o tom vypovedajú svedkovia, taktiež so sklonom konať na základe návodu iných osôb a po absolvovaní dlhodobého liečenia zo závislosti na heroíne, ako o tom hovoria znalecké posudky.

Je prekvapujúce, že neboli stíhaní pracovníci banky, ktorí boli povinní s týmto klientom, ktorému boli aj poskytnuté úvery jednať. Je totiž zároveň vylúčené, aby pracovník banky, ktorý poskytuje úvery mohol s K. rokovať ako s vážnym uchádzačom o úver. Nepochybne musel byť vopred informovaný, komu bude úver poskytovať, pretože v opačnom prípade by obžalovanému K. úver nemohol schváliť.

Je otázne a dostatočne dôkazne nepreverené, či obžalovaný v čase činov ešte neužíval heroín. Keďže K. sám nikoho neuvádzal do omylu, osobne sa z úveru neobohatil a nemal predstavu o tom, či sa úver bude splácať, nie je naplnená subjektívna stránka trestného činu.

Odvolanie z hľadiska v ňom obsiahnutého návrhu žiada o zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 258 ods. 1 písm. b/, e/ Tr. por. a vrátenie veci súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol v zmysle § 259 ods. 1 Tr. por., alternatívne obhajca žiada o uloženie nižšie trestu obžalovanému K..

Obžalovaní M.. a H. podali odvolanie svojim spoločným vlastným podaním i spoločne prostredníctvom obhajcu.

Vo svojom podaní namietajú, že pokiaľ Š.. o skutok v bode 9/ odsudzujúcej časti výroku rozsudku, konali v úmysle dosiahnuť zisk ďalším odpredajom vydraženej

nehnutelnosť, nie však nelegálne. Znalca nepožiadali o jej nadhodnotenie a nezaplatili mu za takúto činnosť, pričom nehnuteľnosť možno ani nebola nadhodnotená, na účel čoho navrhovali vykonať kontrolné znalecké dokazovanie. Majú výhradu aj k výške uložených trestov odňatia slobody, nakoľko sú bezúhonnými občanmi a navyše od spáchania (aj keď nimi popieraného) skutku uplynulo dlhšie časové obdobie.

V odvolaní podanom prostredníctvom obhajcu obžalovaní M. a H. zdôrazňujú, že o úver žiadal L., ktorý je v konaní v pozícii svedka. Oni mu síce poskytli znalecký posudok obžalovaného L., ktorý zadovážili, ale pre účely odpredaja nehnuteľnosti zo svojej strany a vo vzťahu k banke, ktorej bola trestným činom spôsobená škoda konal už len svedok L.. Ak tento nie je obvinený, resp. odsúdený, ich predchádzajúce konanie nemohlo vyvolať škodu ako následok trestného činu.

Súd sa nevysporiadal s ich konaním v „časti celku“ zaobstarat' prostriedky k spáchaniu trestného činu, t.j. zadovážiť znalecký posudok.

Vo vzťahu k uloženému trestu poukazujú na svoju doterajšiu netrestanosť a na neprimeranú dĺžku konania, ktorá kolидуje s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd. Pri posúdení ich osôb neprichádza do úvahy z hľadiska § 88 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 použitie vyššej trestnej sadzby.

Celkovo navrhujú, aby ich najvyšší súd spod obžaloby oslobodil, alternatívne aby im uložil tresty odňatia slobody podľa § 250 ods. 1 Tr. zák. s podmieneným odkladom na primeranú skúšobnú dobu.

Pokiaľ Š. o odvolanie obžalovaného H. podané prostredníctvom obhajcu, tento charakterizuje svoje konanie pri skutku v bode 2/ odsudzujúcej časti výroku rozsudku ako dobromyseľné, formované R. ponukou na odkúpenie objektu a nevedomosťou o znaleckom nadhodnotení nehnuteľnosti podľa posudku, ktorý mu bol poskytnutý. To, že úver v banke získal nemohol ovplyvniť, faktúra od D. nebola fiktívna a zmluva o uzavretí budúcej zmluvy, ktorú podpísal popri úverovej zmluve je absolútne neplatná, pretože v nej nie je identifikovaná nehnuteľnosť. On sám ponúkol následne iné nehnuteľnosti (aj keď nie v potrebnej hodnote), ktorými by mohol za úver ručiť.

Preveriť si pred uzavretým úverov zmluvy hodnotu nehnuteľnosti, ktorá mala byť založená bolo vecou banky, ktorej pracovníci Š. a B. potom aj podpísali príkaz na úhradu a teda uznali takto platnosť predložených faktúr. Aj výsledky vnútrobankovej kontroly označujú za zodpovedných týchto pracovníkov, nie jeho. Obžalovaný H. popiera úmysel spáchať trestný čin, zároveň tvrdí, že na jeho prevýchovu nie je potrebný nepodmienečný trest.

Preto navrhuje zrušiť napadnutý rozsudok vo výroku o vine aj treste a vrátiť vec súdu prvého stupňa na opätovné prerokovanie.

Najvyšší súd ako odvolací súd, keďže nezistil dôvod na postup podľa § 253 ods. 1 alebo ods. 3 Tr. por., preskúmal na základe podaných odvolaní podľa § 254 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, prihliadajúc pri tom i na chyby, ktoré neboli odvolaniami vytýkané a zistil, že sú dané dôvody na zrušenie rozsudku v celom rozsahu podľa § 258 ods. 1 písm. b/, c/ a d/ Tr. por., teda pre neúplnosť skutkových zistení rozsudku a preto, že sa súd nevyrovnal so všetkými okolnosťami, významnými pre rozhodnutie, pre pochybnosti o správnosti skutkových zistení rozsudku, pričom na objasnenie veci je sčasti potrebné vykonať ďalšie dôkazy a ich vykonanie pred odvolacím súdom by znamenalo nahrádzať činnosť súdu prvého stupňa, ako aj pre porušenie ustanovení Trestného zákona napadnutým rozsudkom.

Najvyšší súd rozhodoval o odvolaniach na neverejnom zasadnutí, pretože vady nebolo možné odstrániť na verejnom zasadnutí (§ 263 ods. 1 písm. b/ Tr. por.). V tomto smere zohráva dominantnú rolu zákaz zvrátiť oslobodzujúci výrok prvostupňového rozsudku priamym meritórnym rozhodnutím odvolacieho súdu (§ 259 ods. 4 písm. a/ Tr. por.), vrátane okolnosti, že ak boli rozsudkom páchatelia, ktorým bolo kladené za vinu spáchanie pokračovacieho trestného činu spod obžaloby oslobodení, toto oslobodenie (okrem obž. B. prostredníctvom vypustenia čiastkového útoku) sa sťahovalo na všetky čiastkové útoky pokračovacieho trestného činu. Vzhľadom k ďalej popísaným okolnostiam potom nie je procesne únosné ponechať spoločne spáchané činy personálne rozdelené do dvoch samostatných rozsudkov, čo súvisí s aj prokurátorom uplatneným argumentom o neoddeliteľnosti jednotlivých častí napadnutého rozsudku.

Preto bolo potrebné napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, len sčasti s potrebou ďalšieho dokazovania, ktorého vykonanie na odvolacom súde by znamenalo nahrádzať činnosť súdu prvého stupňa.

V prvom rade je potrebné zdôrazniť, že z hľadiska ustanovenia § 125 Tr. por. v nadväznosti na dôvod zrušenia rozsudku podľa § 258 ods. 1 písm. b/ Tr. por. neposkytuje odôvodnenie napadnutého rozsudku dostatočnú oporu pre skutkové zistenia a právne závery, ktoré sú súčasťou jeho výroku. To platí ako pre oslobodzujúcu, tak aj pre odsudzujúcu časť toto výroku, v dôsledku čoho nie je možné dostatočne preskúmať úvahy prvostupňového súdu, ktorými sa pri hodnotení dôkazov a rozhodovaní (pozitívnom alebo negatívnom) o vine (a v nadväznosti na to aj o treste) spravoval.

Tento nedostatok je výrazný, zjednodušene je možné konštatovať, že skutkové a právne úvahy sú v odôvodnení napadnutého rozsudku redukované na minimálnu úroveň, výrazne prekračujúcu požiadavku stručnosti v zmysle § 125 Tr. por.

A

Ku skutkom v bode 1/ až 15/ obžaloby Krajskej prokuratúry v Nitre 1 Kv 5/99 (ďalej len obžaloba), k obžalobe 1 Kv 29/01 (pôvodné súdne konanie Krajského súdu v Nitre 1 T 3/02) a k obžalobe 1 Kv 62/01 (pôvodné súdne konania Krajského súdu v Nitre 1 T 30/02) – výrok rozsudku okrem bodov 11/ a 12/ jeho odsudzujúcej časti.

Aj pri rešpektovaní voľného hodnotenia dôkazov prvostupňovým súdom podľa § 2 ods. 6 Tr. por. je potrebné už v súčasnej etape konania konštatovať (a to aj v súvislosti s dôvodmi zrušenia rozsudku podľa § 258 ods. 1 písm. c/ a d/ Tr. por.), že podľa hodnotenia najvyššieho súdu, ktoré je tiež potrebné zaprezentovať (a to aj v skutkovej rovine, práve v dôsledku pomerne silného deficitu úvah, ktorými sa krajský súd spravoval pri hodnotení dôkazov), že vykonanému dokazovaniu z veľkej časti nezodpovedá ani oslobodzujúca časť výroku preskúmaného rozsudku (označená ako I.), ani jeho odsudzujúca časť (označená ako II.), a to aj v súvislosti s nesprávnym použitím ustanovení Trestného zákona, vrátane kvalifikácie trestných činov.

V tejto súvislosti je potrebné súhlasiť s odvolaním krajského prokurátora v tom smere, že konanie skupiny obžalovaných pracovníkov I. nie je možné považovať len za obchodne neúspešnú profesionálnu činnosť bez trestnoprávnej relevancie a že z dôkaznej súvislosti jednotlivých skutkov vyplýva súčinnosť žiadateľov o úvery a ďalších osôb s pracovníkmi banky na poskytovanie úverov bez splnenia štandardných a bankou požadovaných podmienok a na ich neoprávnenom čerpaní. Aj keď každá z oboch týchto skupín obžalovaných ich vzájomné dohody popiera, veľké množstvo dôkazných informácií vyplývajúcich z použitia iných dôkazných prostriedkov (vrátane zisťovanie skutkového stavu objektivizujúcich listinných dôkazov) vyvoláva opačný záver. Je tomu tak práve z pohľadu pätnástich skutkov, ktoré sú súčasťou obžaloby (v bodoch 1/ - 15/), ktoré sú napriek ďalej uvedeným dielčím rozdielom a výnimkám charakterizované poskytovaním úverov okamžite a bez reálneho preskúmania ekonomickej bonity klienta, bez splnenia podmienok určených internými predpismi I.I. a S., nijako nepreskúvaným nadhodnotím nehnuteľností, ktoré mali prostredníctvom záložného práva garantovať uspokojenia veriteľa pre prípad neplnenia záväzkov dlžníka a čerpaním úverov bez splnenia podmienok úverových zmlúv.

Zrejmé sú aj personálne súvislosti v rámci jednak skupín pracovníkov a funkcionárov úverujúcej inštitúcie a jednak osôb priamo žiadajúcich alebo organizujúcich žiadanie úverov, s čím je spojené používanie nastrčených osôb.

Je potrebné pripomenúť, že vinu môže preukázať aj dostatočná a pochybnosti nezbudzujúca reťaz nepriamych dôkazov, najmä v sérii podobných činov tých istých osôb, ktoré sami seba (a teda ani sa navzájom) neusvedčujú.

Popísaná zovšeobecnená charakteristika priebehu skutkového deja, ktorá je u väčšiny dotknutých skutkov pravidlom nečiní záver krajského súdu o nedostatku úmyslu oslobodených obžalovaných presvedčivým.

Práve naopak, podľa vykonaných dôkazov sa konanie niektorých osôb, ktoré zostali v procesnom postavení svedka nijako nelíši od konania obvinených pri tom istom alebo inom čiastkovom útoku pokračovacieho trestného činu. Táto otázka však nie je v súdnom konaní v dôsledku uplatnenie obžalovacej zásady, vyjadrenej v § 2 ods. 8 Tr. por. ovplyvniteľná a je nadbytočné sa ňou bližšie zaoberať.

Skutky v ich vyjadrení podľa obžaloby, týkajúce sa úverových prípadov nemôžu byť práve kvôli súčinnosti úverových pracovníkov, ktorí rozhodovali o poskytovaní a čerpaní úverov považované za trestný čin podvodu (podľa § 250 Tr. zák. v znení účinnom do 1. januára 2006, ani podľa súčasne účinnej právnej úpravy). Absentuje totiž prvok uvedenia do omylu voči poškodenému, eliminovaný predchádzajúcou dohodou s „vonkajšími“ osobami alebo niektorými z nich. Aj keď je poškodeným právnická osoba, tá pri právnych úkonoch a s nimi súvisiacej činnosti koná vždy prostredníctvom fyzických osôb v rámci svojej organizačnej štruktúry (v tomto prípade pracovníkov na jednotlivých stupňoch riadenia až po pozíciu riaditeľa hlavnej pobočky s vlastnou rozhodovacou pôsobnosťou).

Aj tu by bolo možné kvalifikovať zákonný znak „uvedenia iného do omylu“ alebo „využitia niečieho omylu“, ak by spolupáchateľ – fyzická osoba pôsobiaca v banke uviedla do omylu alebo využila konkrétny omyl inej fyzickej osoby v rámci organizačnej štruktúry poškodenej právnickej osoby za účelom a v úmysle podvodne vylákať pre vonkajších spolupáchateľov alebo zároveň aj pre seba majetkový prospech, zodpovedajúci škode (v rozsahu hodnoty poskytnutého úveru). Obžaloba však takúto schému nepredpokladá a nezodpovedajú jej ani výsledky dokazovania na hlavnom pojednávaní.

Konaniu, popísanému v dotknutých obžalobách by zodpovedalo (s ďalej uvedenými výnimkami) naplnenie znakov skutkovej podstaty trestného činu porušovania povinností pri správe z jeho majetku podľa § 255 Tr. zák. V súvislosti s použitím § 2 ods. 1 Tr. zák. (súčasne účinného) a § 89 ods. 13 zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov pôjde o citovaný zákon v jeho naposledy účinnom znení (aj pri porovnaní s úpravou podľa zákona č. 300/2005 Z.z.) a v rámci uvedeného posúdenia potom o trestnosť zainteresovaných pracovníkov banky ako priamych páchatel'ov, resp. spolupáchateľ'ov podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. a trestnosť iných osôb z vonkajšieho prostredia ako účastníkov vo forme pomoci podľa § 10 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. (potreba znalosti vnútorných pomerov inštitúcie, poskytujúcej úvery nezodpovedá postaveniu týchto osôb ako organizátorov resp. návodcov podľa § 10 ods. 1 písm. a/ alebo b/ Tr. zák.).

Treba dodať, že skutková podstata trestného činu porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 255 zák. č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. augusta 1999 výslovne počíta aj s porušením zmluvne prevzatej povinnosti opatrovať alebo spravovať cudzí majetok, rovnako ako je tomu pri skutkovej podstate podľa § 237 zák. č. 300/2005 Z.z.

(účinného od 1. januára 2006), je tu teda priamo postihované tzv. „tunelovanie“ aj pri „interných“ zmluvných vzťahoch, ako je pracovný pomer. V medziobdobí trestný zákon postihuje v týchto súvislostiach len porušenie zákonom alebo na základe zákona ustanovenej povinnosti alebo povinnosti uloženej právoplatným rozhodnutím súdu opatrovať alebo spravovať cudzí majetok (zák. č. 183/1999 Zb.). Z hľadiska ustanovenia § 2 ods. 1 súčasne účinného Trestného zákona (zák. č. 300/2005 Z.z. v znení neskorších predpisov) je preto potrebné určiť porušenie povinnosti, vyplývajúcej zo zákonnej úpravy, ktoré je súčasťou konania páchatel'a za účelom posúdenia, či novšia (medzitýmna) úprava nevylučuje trestnosť tohto konania.

Pre obdobie konania obžalovaných je to predovšetkým § 13 zák. č. 158/1989 Zb. o bankách a sporiteľniach (úvery 1 – 7 u skutku 5/ obžaloby) a od 1. februára 1992 ide o § 11a ods. 1 a ods. 4 zák. č. 21/1992 Zb. o bankách.

Obe tieto špeciálne právne úpravy obsahom citovaným ustanovením zdôrazňujú povinnosť banky postupovať pri ňou vykonávaných obchodných operáciách spôsobom, ktorý nepoškodzuje banku samotnú a sprostredkovane záujmy jej vkladateľov a plnenie jej záväzkov. Ako už bolo uvedené, banka ako právnická osoba koná vždy prostredníctvom fyzických osôb, ktoré sú členmi jej orgánov alebo zamestnancami a je samozrejmé, že zákon tieto osoby zaväzuje vyššie uvedenými povinnosťami, a to aj bez ohľadu na ďalšie interné úpravy, či konkrétny obsah pracovných zmlúv.

Zo zákona je teda zakázané vedomé poskytovanie úverov bez predpokladu ich návratnosti a náležitého zabezpečenia, oproti čomu stojí zákonná povinnosť takto nekonať.

Bez ohľadu na uvedené platí, že samozrejmom súčasťou právneho štatútu každého zamestnanca alebo inej osoby, ktorá pri výkone svojej profesionálnej činnosti opatruje alebo spravuje majetok inštitúcie (alebo jednotlivca), pre ktorú je činná a eventuálne aj vstupuje v jej mene do právnych vzťahov s inými subjektmi je povinnosť nakladať s týmto majetkom spôsobom, ktorý ho nebude poškodzovať alebo neoprávnene znižovať jeho hodnotu v prospech inej osoby ako majiteľa.

Tento štatút sa odvíja od princípu ochrany majetku podľa Čl. 20 ods. Ústavy Slovenskej republiky a v iných právnych predpisoch (napr. Občiansky zákonník, Obchodný

zákoník, Zákonník práce) je vymedzený okrem iného ustanoveniami o predchádzaní škodám a náhrade škody.

Pokiaľ ide o trestnoprávnu úpravu, okrem iných skutkových podstát trestných činov proti majetku (so zameraním na odlišné formy útoku na cudzí majetok) je osobitnou úpravou, postihujúcou odčerpávanie majetku právnickej osoby (najmä prostredníctvom vonkajších zmluvných vzťahov) fyzickými osobami s výkonnou alebo priamou rozhodovacou pôsobnosťou v jej rámci (tzv. tunelovanie) práve trestný čin porušovania povinností pri správe cudzieho majetku.

Pokiaľ ide o výšku škody, táto je daná výškou čerpaných úverových prostriedkov (dokonaním toho – ktorého čiastkového útoku pokračovacieho trestného činu) ako skutočná škoda, ktorú jedine možno brať úvahy pri aplikácii použiteľného zákona (zákon č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov), nakoľko právna úprava podľa zákona č. 300/2005 Z.z. nie je vzhľadom na hodnotu čerpaných úverových prostriedkov, definíciu škody a výšku trestnej sadzby predmetného trestného činu podľa tohto zákona pre páchatel'a výhodnejšie (§ 2 ods. 1, § 124 ods. 1, ods. 2 a § 237 cit. zák.), čo bolo už v ďalších súvislostiach vysvetlené vyššie.

Len za prvky náhrady škody, vyvolané výzvami v dôsledku omeškania úverového dlžníka a podobnými vonkajšími okolnosťami je možné považovať niektoré dielčie úhrady úrokov alebo istiny, ku ktorým došlo po dokonaní čiastkových útokov pokračovacieho trestného činu.

Čo sa týka porušovania interných predpisov (sústredených vo zväzku 17 vyšetrovacieho spisu), k tomuto sú v jednotlivých zväzkoch tohto spisu dokumentované správy kontrolných komisií ústredia I., vyhodnocujúce nesplácané úvery a periodicky konštatujúce porušenie povinností zodpovedných pracovníkov hlavnej pobočky v Nitre, činných v úverom procese v obžalobou dotknutých úverových prípadoch.

Pokiaľ ide o rozsiahle odvolacie námietky obžalovaných R. a D., týkajúce sa vyjadrovania sa znalca, pribratého v konaní na ocenenie sporných nehnuteľností (Ing. F.) k znaleckým posudkom, ktoré boli súčasťou podkladov ku žiadosťiam o úver

(prevažne posudky v čase trestného konania už nebohého Ing. M.) s odvolaním sa na § 110 ods. 1 Tr. por., k tomu je potrebné uviesť nasledovné:

Znalec pribratý v trestnom konaní obhajoval pri výsluchu svoj vlastný znalecký posudok, jeho závery a postupy v ňom použité a v tomto smere bolo nutné konfrontovať ho so závermi znaleckých posudkov a postupmi Ing. M.. Pri voľnom hodnotení dôkazov podľa § 2 ods. 6 Tr. por. bolo totiž potrebné, aby príslušný orgán činný v trestnom konaní mohol posúdiť, či je znalecký posudok podaný v konaní presvedčivý a či ho môže vziať za základ svojich skutkových zistení. Preto musel znalec vysvetliť, prečo použil pri oceňovaní nehnuteľností postup a výpočet, ktorý je obsiahnutý v písomnom posudku a nie iný postup (použití v posudku Ing. M.). Ak by aj napriek tomuto vysvetleniu vznikli pochybnosti o správnosti posudku, použil by sa postup podľa § 109 Tr. por., vrátane pribratia iného znalca a až v prípade bezvýslednosti aj tohto postupu na odstránenie pochybností o správnosti posudku by sa pribral ústav podľa § 110 Tr. por.

Ak však pochybnosti (práve na základe výsledkov výsluchu znalca) nevznikli, dôkazné odobrenie záverov posudku podaného v konaní ipso facto vylučuje diametrálne odlišné hodnoty, uvedené v posudkoch, ktoré boli súčasťou dokumentácie predkladanej žiadateľmi o úver a ktoré je potrebné hodnotiť ako zámerné skreslené (a to aj v súvislosti s cenami, za ktoré boli predmetné nehnuteľnosti v skutočnosti nadobúdané pred ich opätovným odpredajom, ktorému zodpovedajúca kúpna cena bola financovaná už z úveru).

Ak by bol po výsluchoch znalca pribratého v konaní (Ing. F.) na základe neodstránených pochybností o správnosti posudku pribratý iný znalec podľa § 109 Tr. por. a tento by procesne uspel, nešlo by taktiež o objasnenie príslušných skutočností prostredníctvom posudku ústavu podľa § 110 Tr. por.

V konečnom dôsledku (a aj v ďalších súvislostiach), táto otázka bola v konaní vyriešená uznesením najvyššieho súdu 5 To 21/2004 z 31. marca 2004.

Subjektívna stránka je pri predpokladanom trestnom čine daná vo forme úmyslu, a to aj nepriameho podľa § 3 písm. b/ Tr. zák. v znení účinnom do 1. januára 2006.

Takejto kvalifikácii sa však vymyká skutok podľa obžaloby 1 Kv 59/2000 (bývalé konanie Krajského súdu v Nitre 1 T 29/02), t.j. skutok 12/ odsudzujúcej časti výroku rozsudku.

Ten nemohol ani pri skutkovej a právnej akceptácii obžaloby tvoriť čiastkový útok pokračovacieho trestného činu podvodu vzhľadom na odlišný spôsob spáchania činu (vylákание nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty od daňového úradu) a vzhľadom na prekročenie blízkej súvislosti v čase útoku (od časovo najbližšieho čiastkového útoku obžalovaného R. v bode 10/ odsudzujúcej časti výroku rozsudku). Neboli teda dané prvky objektívnej súvislosti podľa § 89 ods. 19 Tr. zák. v znení účinnom do 1. januára 2006.

U ostatných skutkov v ich znení podľa obžaloby (obžalôb) okrem jej bodu 16/, ktorému zodpovedá skutok v bode 11/ odsudzujúcej časti výroku rozsudku by išlo pri uvedených skutkových predpokladoch o pokračovací trestný čin, čoho podmienkou je aj rovnaká právna kvalifikácia.

Je však nutné upozorniť na potrebu aplikácie ustanovení Trestného zákona o premlčaní trestného stíhania vo vzťahu ku predmetným trestným činom, t.j. bod 1/ až 15/ obžaloby 1 Kv 5/99, obžaloba 1 Kv 29/01 (ktorej zodpovedá bod 10/ obžaloby 1 Kv 5/99, kde je z predmetného skutky obžalovaný aj R. M.) a obžaloba 1 Kv 62/01 (ktorej zodpovedá skutok 3/ obžaloby 1 Kv 5/99 a kde sú z predmetného skutku obžalovaní aj P. B. a E. P.).

Pri naznačenej právnej kvalifikácii je totiž maximálnou trestnou sadzbou sadzba trestu odňatia slobody na 1 rok až 5 rokov (§ 255 ods. 3), čomu zodpovedá premlčacia doba 5 rokov podľa § 67 ods. 1 písm. b/ Tr. zák. v znení účinnom do 1. januára 2006 (teda naposledy účinnom znení), ktorá je rovnako dlhá ako doba podľa písmena c/ cit. ust. podľa zákona v znení účinnom v čase spáchania (dokonania) dotknutého pokračovacieho trestného činu bez ohľadu na to, o ktorého obžalovaného (a teda o ktoré čiastkové útoky) ide.

Ak však došlo k prerušeniu plynutia premlčacej doby vznesením obvinenia pri ktoromkoľvek z čiastkových útokov, prerušilo sa plynutie premlčacej doby vo vzťahu k celému pokračovaciemu trestnému činu (tvoriacemu jeden skutok) bez ohľadu na samostatné vznášanie obvinenia pri iných jeho čiastkových útokoch.

Do úvahy je potrebné brať tiež dôvody spočívania premlčacej doby podľa § 67 ods. 2 aplikovaného Trestného zákona (v konkrétnych súvislostiach najmä zdržiavanie sa v cudzine, pokiaľ ide o obžalovaného R. a D.).

K niektorým okolnostiam jednotlivých dielčích skutkov vo vyššie vymedzenej časti (A), tak ako vo vzťahu k preskúvaným výrokom rozsudku a úvahám prvostupňového súdu skutkovo a právne vyplývajú z výsledkov doterajšieho dokazovania.

Bod 1/ obžaloby – prvý skutok oslobodzujúcej časti výroku rozsudku, skutok 1/ jeho odsudzujúcej časti:

Tento skutok zodpovedá prechádzajúcim charakteristikám, pri sumarizácii výšky škody je však potrebné zohľadniť realizáciu záložného práva za 2 200 000 Sk v roku 1996. Aj keď záložné právo malo byť zriadené do 60 dní od uzavretia úverovej zmluvy, čo bolo podmienkou čerpania úveru (čl. 2, čl. 10 úverovej zmluvy z 12. augusta 1992) a napriek tomu bol úver vyčerpaný bez takéhoto jeho zabezpečenia, záložná zmluva bola následne 16. marca 1993 uzavretá, aj keď nehnuteľnosť bola znaleckým posudkom priloženým už k pôvodnej žiadosti o úver výrazne nadhodnotená (na 29 459 400 Kčs). Reálna hodnota, zodpovedajúca predajnej cene pri realizácii záložného práva však bola poškodenej banke príslušným právnym mechanizmom poskytnutá a táto eliminuje výšku škody spôsobenej trestným činom.

Nepresvedčivým je odôvodnenie oslobodenia obžalovaných M., Š. a B. v odôvodnení napadnutého rozsudku, ktoré neodráža súvislosti predmetného skutku s ďalšími prípadmi tých istých obžalovaných, činných v tej istej pobočke I. a.s., a to s rovnakým alebo podobným spôsobom čerpania úveru, v bezprostredne nasledujúcej postupnosti podania žiadosti o úver, jej schválenia a čerpania úveru bez splnenia podmienok úverovej zmluvy, s nadhodnoteným predmetu záložného práva a nesplácania úveru už od počiatku zmluvného obdobia.

Čo sa týka schvaľovania úverov v úverovo-depozitnom výbore hlavnej pobočky v Nitre (ktorému predsedal obžalovaný Š. ako námestník riaditeľa), tento výbor v tomto aj iných obžalobou dotknutých prípadoch rozhodoval v deň, keď bol vypracovaný obžalovanou B. návrh na poskytnutie úveru, teda okamžite a len formálne, navyše jeho záverom bolo len odporúčanie pre riaditeľa hlavnej pobočky, týkajúce sa poskytnutia úveru.

Bude potrebné vysporiadať sa pri ďalšom rozhodovaní s otázkou, ako mohlo dôjsť ku poskytovaniu úverov bez podmienok zabezpečenia ich reálnej návratnosti minimálne prostredníctvom dostatočného zabezpečenia pohľadávky (čo je pre úverovú činnosť banky vždy samozrejmosťou), k neoprávnenému čerpaniu týchto úverov bez predbežného doloženia garancií podľa úverovej zmluvy klientom, ak by nebola poskytovaná a aj v konkrétnom prípade poskytnutá vedomá súčinnosť pre takýto banku poškodzujúci postup so strany úverového pracovníka (B.), námestníka riaditeľa pobočky (Š.) a riaditeľa hlavnej pobočky (M.), ktorých pozície v úverovom procese na seba navzájom nadväzovali.

Bod 2/ obžaloby – druhý skutok oslobodzujúcej časti výroku rozsudku a skutok 2/ jeho odsudzujúcej časti.

Tu je potrebné osobitne poukázať na okolnosť, že obžalovaná D. odovzdala celú sumu úverových prostriedkov 24 998 670 Kčs (získanú oproti nákupnej cene objektu 5 miliónov Kčs, pričom na účel poskytnutia úveru bola nehnuteľnosť znalecky nadhodnotená na vyše 37 miliónov Kčs), zaslaných na jej účet z úverového účtu obžalovaného H. (pod zámkou fakturácie na základe zmluvy o sprostredkovaní z 25. mája 1992, uzavretej medzi firmou obžalovanej S. a obchodnou spoločnosťou R. s.r.o.) už 1. júla 1992, pričom úver bol čerpaný na účel kúpy objektu „Š.“ a zásob v tomto objekte. Budova však bola J. R. s manželkou ako fyzickými osobami prevedená na firmu H. s.r.o. (úver čerpal P. H. ako fyzická osoba) až zmluvou z 15. marca 1993, pričom zriadenie záložného práva bolo podmienkou už samotného čerpania úveru. Záložné právo nemohlo byť potom po urgenciách banky vyvolaných nesplácaním úveru vôbec zriadené, nakoľko nehnuteľnosť bola založená v prospech úveru obž. R., ktorý je predmetom bodu 15/ obžaloby, resp. bodu 10/ odsudzujúcej časti výroku rozsudku. Nehnuteľnosť bola podobným spôsobom teda „použitá“ opakovane.

Bude potrebné vysporiadať sa pri ďalšom rozhodovaní s otázkou, či takéto poskytnutie a čerpanie úveru nepredpokladá súčinnosť zainteresovaných bankových pracovníkov. Záver odôvodnenia rozsudku o ich nevedomosti je totiž (aj v kontexte ďalších takto poskytnutých úverov) nepresvedčivý.

Bod 3/ obžaloby a obžaloba a 1 Kv 62/01 (pred spojením vecí konanie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 1 T 30/02).

Signifikantným sa javí vyplatenie prostriedkov v rozpore s podmienkami úverovej zmluvy už 4. a 16. júna 1992 na účet obžalovaného P., ktorý nebol vlastníkom nehnuteľnosti, na kúpu ktorej bol úver čerpaný a k jej prevodu zo skutočného (právneho) vlastníka – obž. B. na F. R. s manželkou došlo až zmluvou z 28. januára 1994. Fakturačne boli potom simulované sprostredkovateľské operácie, v dôsledku ktorých sa ku prostriedkom čerpaného úveru dostali J. R. a Z. P.. Je potrebné súhlasiť so závermi rozsudku v tomto smere, ako aj pokiaľ ide o okolnosť, že takýto priebeh okolností by nebol možný bez spolupráce obž. B., ktorý svojimi dvoma faktúrami pokryl celú úverovú sumu, z ktorej sa formálne mali uhrádzať odmeny F. R. voči J. R. a Z. P. za sprostredkovanie značne predraženej (oproti dražobnej cene) a v skutočnosti ešte nevykonanej kúpe nehnuteľnosti a taktiež ďalšie položky, a to v takom rozsahu, že z úveru v hodnote 2 875 000 Kčs určeného na rekonštrukciu nehnuteľnosti ostala už predbežne nevyčerpaná len zlomková čiastka.

Ďalšou spolupracujúcou osobou bol obž. P., na účet ktorého bola fakturácia nasmerovaná a ktorý potom finančné prostriedky ďalej distribuoval. Bez predchádzajúcej dohody bolo ťažko možné riskovať, že ako majiteľ účtu s nimi naloží inak.

Pokiaľ ide o oslobodenie obžalovaných Š. a B. (konanie proti obž. P.) bolo vylúčené so spoločného konania), nie je táto časť výroku rozsudku nijak bližšie odôvodnená.

Bude potrebné sa pri ďalšom rozhodovaní vysporiadať s okolnosťou, že konanie menovaných zapadá do obvyklej schémy akceptácie nadhodnotenia nehnuteľnosti, taktiež obídienia limitu pre hlavnú pobočku v Nitre (25 miliónov Kčs na jeden úver tohto typu), a to dvoma zmluvami (jednak na kúpu a jednak na rekonštrukciu nehnuteľnosti) a uvoľnenie prostriedkov bez verifikácie čo i len samotnej kúpy objektu (aj keď sa mal úver čerpať až po zriadený záložného práva).

Oneskorený, a len okolnosťami súvisiacimi s nesplácaním úveru vyvolaný prevod nehnuteľnosti (resp. len jej časti) na F. R. s manželkou (ako na použité osoby) a zriadenie záložného práva v prospech I. a.s. až zmluvou z 15. júna 1995 nevyvoláva záver o tom, že hodnota odpredaja pri realizácii záložného práva (3,5 miliónov Sk) môže znížiť škodu ako kvalifikačný moment (len výšku nároku na jej náhradu).

Bod 4/ obžaloby – 4. skutok oslobodzujúcej časti rozsudku a skutok 4. jeho odsudzujúcej časti.

Naznačeným záverom plne zodpovedá čerpanie súm 6 800 000 Kčs a 1 800 000 Kčs na základe faktúr obžalovaného R. z úverového účtu V. T. mimo rámca účelu úveru podľa úverovej zmluvy z 3. augusta 1992, keď úver na sumu 9 200 000 Kčs bol určený na rekonštrukciu a zariadenie vydraženej prevádzkovej jednotky a nákup DKP a zásob, kým faktúry na podklade ktorých obžalovaní Š. a B. vydali príkaz na úhradu zneli na dodávku pracovných odevov a sukni, pričom V. T. bol použitou osobou bez akýchkoľvek reálnych podnikateľských aktivít, manipulovanou obž. R.. Jeho účasť na dražbe bola len formálna a aj keď suma 6 704 000 Kčs bola skutočne uhradená ako doplatok dražobnej ceny v prospech F., prostriedkom obohatenia sa bol druhý úver s vyššie uvedeným kamuflážne definovaným účelom. Doplatenie ceny dražby výrobnoservisného komplexu zohralo len kryciu rolu, pričom splatenie úveru bolo aj v tejto časti od začiatku nereálne.

Čerpanie úveru bez splnenia podmienok jeho garancie (zriadenie záložného práva na nehnuteľnosť) je štandardom v prejednávanych prípadoch. Záložné právo bolo zriadené až zmluvou z 11. novembra 1993 a realizácia záložného práva zmluvou zo 16. septembra 1996 prostredníctvom R.I. s.r.o. za 2 680 000 Sk neznižuje výšku škody spôsobenej trestným činom z obdobných dôvodov ako v predchádzajúcom prípade (ide len o čiastkovú úhradu takto vzniknutého záväzku).

Aj z vyššie uvedených dôvodov nie je (len čiastkové) odôvodnenie oslobodzujúcej časti výroku rozsudku dostatočným vysporiadaním sa so zistenými skutočnosťami, pričom je potrebné poukázať na to, že hodnota nehnuteľnosti 17 800 000 Kčs zodpovedá vyvolávacej cene na dražbe, svedok T. ju však 4. júla 1992 vydražil za 8 904 000 Kčs a napokon bola pri realizácii záložného práva odpredaná tak, ako je uvedené vyššie.

Bod 5/ obžaloby – 5. skutok oslobodzujúcej časti výroku rozsudku.

Napriek vysokému úverovému zaťaženiu obž. H., v tomto prípade nie sú preukázateľné prvky personálnych súvislostí, fiktívnych titulov čerpania úveru a nadhodnotenia jeho garancií, charakteristické pre predchádzajúce skutky. Nie je dostatočne

preukázané ani obžalobné tvrdenie (resp. tvrdenie už podľa obsahu vzneseného obvinenia), že úvery boli obžalovanými odčerpané a použité na iné účely než tie, ktoré boli uvedené v jednotlivých úverových zmluvách. Z materiálov I. a.s. vyplýva aj čiastočné splácanie istín a úrokov poskytnutých úverov. Nedostatky zistené pri vnútrobankovej kontrole nemajú vo vzťahu k jednotlivým úverom takú povahu, ktorá by predurčovala trestnoprávne relevantný charakter konania obžalovaných, a to vrátane pracovníkov banky. V tomto prípade sú aj pri prvotných úveroch doložené materiály z rokovaní úverovo-depozitného výboru (s ešte česko-slovenskou pôsobnosťou).

Ak teda možno hovoriť o porušovaní povinností, tak nie s dostatočným dôkazným podkladom pre konštatáciu úmyslu neplatiť úver, resp. vzájomnej koordinácie konania oboch strán (banka – klient). Reálne je teda možný aj neúspech v podnikaní, sprevádzaný platobnou neschopnosťou k čerpaným úverom.

V časových súvislostiach tiež platí, že obž. Š. sa stal námestníkom riaditeľa hlavnej pobočky v Nitre až od marca 1992.

Z uvedených dôvodov teda možno súhlasiť s výrokom rozsudku krajského súdu, ktorého obsahom je nemožnosť konštatovať preukázanie zákonných znakov trestného činu pri tomto skutku.

Bod 6/ obžaloby – 6. skutok oslobodzujúcej časti výroku rozsudku a skutok 5. jeho odsudzujúcej časti.

Protikladom vo vzťahu k predchádzajúcemu bodu sa javí tento skutok, kde bol úver poskytnutý a čerpaný na účel kúpy nadhodnoteného objektu evidentne nastrčenou osobou (T.), pričom až z takto získaných prostriedkov bol D. uhradený jej vlastný úver na prvotnú kúpu nehnuteľnosti prostredníctvom dražby. Ďalšie platby v sumách 10 238 546 Kčs a 6 080 000 Kčs pod zámkou nákupu zásob a DKP predstavujú profit, dosiahnutý na úkor I. a.s. Ak by sa postupovalo v súlade s podmienkami úverovej zmluvy, nemohlo by dôjsť k situácii, v ktorej bol úver vyčerpaný z úverového účtu T. v prospech účtov D. a P., zároveň však nebola budova na T. prevedená (čo bolo účelom úveru), ale D. odpredaná svedkovi F. a cez neho ďalším osobám (a takto získaný ďalší prospech). Nie je opätovne pri reálnom hodnotení priebehu tohto a ďalších skutkov vierohodné usudzovať na nevedomosť,

resp. dobrú V. v konaní obžalovaných O. a M. (ako to činí odôvodnenie napadnutého rozsudku).

Vo vzťahu ku obž. O. je potrebné uviesť (reagujúc tak na jeho obranu), že rozhodnutím hlavnej pobočky I. v Nitre bol viazaný len v tom rozsahu, v ktorom jej návrh na poskytnutie úveru sám predložil. Naopak, aj okolnosti tohto skutku poukazujú na prepojenie určitej skupiny osôb v I. (ktorá bola oprávnená nakladať s jej majetkom prostredníctvom poskytovania úverov a kam patril okrem obžalovaných aj nebohý J. P.) a vonkajšej skupiny (do ktorej patria obžalovaný R., D. aj P.), využívajúcej aj rôzne zmanipulované osoby, vystupujúce v úlohe žiadateľov o úver alebo iných pomocných úlohách (ako T. aj F.). V tejto skupine zohrával kľúčovú rolu obž. R., ktorý aj v dotknutej úverovej veci sám seba označuje voči banke za „sprostredkovateľa“. Uvedené platí, aj keď bežný účet vo V. T. uvedený v bode 6 obžaloby a skutku 5 odsudzujúcej časti výroku rozsudku bol účtom obžalovanej D. a nie zároveň aj účtom obž. R..

Bod 7/ obžaloby – 7. skutok oslobodzujúcej časti výroku rozsudku a skutok 6. jeho odsudzujúcej časti.

Je potrebné súhlasiť so záverom prvostupňového súdu v tom smere, že ide o typický prípad nastrčeného žiadateľa o úver – K. (v tomto prípade obvineného), s predstieraným zámerom podnikat' so zakúpenou nehnuteľnosťou, ktorá sa zadovážila za zhruba polovičnú cenu, než na akú sa žiadal a čerpal úver na jej kúpu, čo bolo sprevádzané výrazne nadhodnoteným znaleckým posudkom. Tento pokrýva ako garancia aj úver, pri ktorom bola z hľadiska jeho účelu simulovaná kúpa zásob, čo predstavovalo ďalší prospech nelegálne konajúcich osôb na úkor poškodenej banky (pri oboch úveroch bola od začiatku nereálna ich návratnosť prostredníctvom podnikateľskej činnosti obchodnej spoločnosti, ktorej bol obž. K. jediným spoločníkom).

Ako nevierohodné sa však v zmysle vykonaných dôkazov javí posúdenie trestnoprávnej zodpovednosti pracovníkov banky, predstavované ich oslobodením spod obžaloby v napadnutom rozsudku.

Z hľadiska obžalovaných M., Š. a B. je potrebné vyporiadať sa s odobrením nereálnosti ohodnotenia predmetnej nehnuteľnosti pri uzavretí zmluvy a umožnení čerpania

úveru bez splnenia zmluvných podmienok (predovšetkým zriadenia záložného práva). Taktiež s okolnosťou, že k založeniu nehnuteľnosti došlo až oneskorene a neplatne, čo bolo konštatované i príslušným súdnym rozhodnutím a táto okolnosť zmarila čo i len čiastočné uspokojenie veriteľa.

Celý priebeh nastalých udalostí (vrátane fakturácie, vykonanej sčasti prostredníctvom obž. D. (na účty spoluobvineného T. a firmy spoluobvineného P. – G. Tour) poukazujú na len inscenovaný úverový obchod, vykonaný vo vzájomnej spolupráci jednak pracovníkov banky a jednak „vonkajších“ páchatel'ov, využívajúcich osobu konajúcu na ich pokyn ako formálny žiadateľ o úver, avšak s uzročením s nastalým následkom (podľa znaleckého posudku z odvetvia psychiatrie sú dané podmienky trestnoprávnej zodpovednosti obžalovaného K. aj napriek požívaniu narkotík). Nie je teda presvedčivý záver o nevedomosti, či o dobrej V. niektorých zo spoluobžalovaných.

Bod 8/ obžaloby – 8. skutok oslobodzujúcej časti rozsudku.

Š.. o štandardný scenár kúpy nehnuteľnosti za nižšiu cenu (6 900 000 Kčs) a čerpaniu úveru v hodnote 25 miliónov Kčs (limit výšky úveru pre hlavnú pobočku v Nitre) na tento účel (a na rekonštrukciu budovy, ku ktorej však nedošlo). Úver bol obv. P. čerpaný bez splnenia zmluvných podmienok (zriadenie záložného práva) a následne bol umožnený jeho prevod na nastrčenú osobu (B.), čím ostal pôvodný dlžník (P.) formálne bez záväzkov.

V priamej nadväznosti na uzavretie úverovej zmluvy s B. došlo aj k zriadeniu záložného práva na predmetnú nehnuteľnosť a neskôr k jeho realizácii, čo v tomto prípade znižuje výšku škody oproti hodnote čerpaného úveru o 3 495 057 Sk. Táto suma však dokumentuje aj nadhodnotenie nehnuteľnosti už pri poskytnutí úveru P. (z cca 5 miliónov na 31 miliónov opäť na základe spolupráce so znalcom Ing. M.). Výšku škody však neznižuje prevod časti pohľadávky z I. a.s. na R.I. a.s. v roku 1998 (č.l. 60 spisu zv. 8).

Nejaví sa ako presvedčivé odôvodnenie oslobodenia obžalovaných ohľadom tohto skutku v napadnutom rozsudku, ktoré sa prakticky obmedzuje len na popretie vzájomnej spolupráce z ich strany. Okrem podobných znakov ako v ostatných obžalobou dotknutých prípadoch ide okrem iného aj o prevod úverových prostriedkov pracovníkmi banky 13. novembra 1992 na základe faktúry vystavenej už 12. apríla 1992, aj keď predmetná

budova bola zakúpená až 14. decembra 1992 a faktúru vystavila pod hlavičkou predávajúcich manželov K. P. firma CK G. tour. Do prípadu mal byť výrazne zaangažovaný aj predchádzajúci námestník riaditeľa hlavnej pobočky I. v Nitre Ing. P., ktorý však pred vznesením obvinenia, týkajúceho sa tohto skutku zomrel.

Bod 9/ obžaloby – 9. skutok oslobodzujúcej časti výroku rozsudku a skutok 13 jeho odsudzujúcej časti.

Spolupráci obž. D. s pracovníkmi banky nasvedčuje účelové rozloženie úveru, potrebného na doplatok kúpnej ceny vydraženej nehnuteľnosti (27 130 000 Kčs.), ktorého výška prekračovala maximálny limit pre hlavnú pobočku I. v Nitre (25 miliónov Kčs). Preto bol úver oproti žiadosti D., znejúcej na 34 miliónov Kčs (za účelom úhrady z dražby a kúpy zásob) v návrhovom a schvaľovacom procese v banke za účasti obžalovaných B. a Š. účelovo rozdelený na 2 sumy a do dvoch úverových zmlúv, a to na 20 230 000 Kčs (na úhradu vydraženej prevádzkovej jednotky) a na 6 900 000 Kčs na ten istý účel (suma zodpovedá výške už zaplatenej dražobnej zábezpeky, čo však nebolo ani predmetom žiadosti o úver). Obchádzanie kompetencií riaditeľa hlavnej pobočky konštatujú aj materiály z vykonanej vnútrobankovej kontroly.

Okolnosť, že obž. D. nehnuteľnosť, ktorá mala byť garanciou úveru (a ako hotel prostriedkom jej podnikania) delila a rozpredávala ešte pred zriadením záložného práva (čo bolo podmienkou už samotného čerpania úveru), pričom predajná cena predaných častí podľa zmlúv z 15. septembra 1992, 20. novembra 1992 a 14. decembra 1992, ktorá činí (oproti sume 34 030 000 Kčs, za ktorú sa nehnuteľnosť vydražila) hodnotu 27 328 000 Kčs nasvedčuje jednoznačne tomu, že prostredníctvom podnikateľskej činnosti spojenej s prevádzkou nehnuteľnosti (resp. jej neodpredaného zvyšku) nemohol byť úver splatený. K jeho úhrade však nedošlo ani z prostriedkov, získaných odpredajom.

Spolupráci s pracovníkmi banky okrem ďalších okolností nasvedčuje aj nevloženie do katastra záložného práva podľa zmluvy z 20. novembra 1992, ktorou boli pokryté všetky vydražené nehnuteľnosti (aj keď časť z nich už bola D. 15. septembra 1992 odpredaná S.). Zaregistrované bolo až záložné právo podľa zmluvy zo 16. marca 1993, ktoré však pokrýva len v medziobdobí neodpredaný zvyšok objektov, resp. parciel. Nadhodnotenie vydraženej nehnuteľnosti na cca 142 miliónov Kčs pri pôvodnej žiadosti o úver zabezpečil opäť Ing. M..

Laxná konštatácia nepreukázania vzťahu medzi D. na jednej a B. a Š. na druhej strane v odôvodnení napadnutého rozsudku neodráža dôkazné reálie predmetného skutku a ich súvislosť s ďalšími prejedávanými prípadmi. Nie je možný takýto záver bez vysporiadania sa s vyššieuvedenými okolnosťami.

Bod 10/ obžaloby a skutok podľa obžaloby 1 Kv 29/01 (pred spojením konanie Krajského súdu v Nitre 1 T 3/02 – 10. a 13. skutok oslobodzujúcej časti výroku rozsudku.

Pri tomto skutku je potrebné osobitne poukázať na personálnu súvislosť s osobou bývalého (a v čase konaní už nebohého) námestníka riaditeľa hlavnej pobočky I. a.s. v Nitre Ing. P., ktorý podľa výpovede obž. V. spolupôsobil na neoprávnenom získaní a čerpaní úveru. Taktiež je signifikantné podpísanie úverovej zmluvy obž. M. pri prvom z dotknutých úverov už dňa 25. mája 1992, kým návrh na poskytnutie tohto úveru bol obž. B. spracovaný (vrátane odporúčania obž. Š.), až 1. júna 1992.

Pri oboch primárnych klientoch (A., V., resp. L. – prvé štyri úvery), z ktorých každý čerpal úver ako na úhradu vydraženej prevádzkovej jednotky, tak aj na úhradu zásob (podľa zápisníc o dražbe boli pritom prevádzky vydražené aj so zásobami) mala byť garanciou oboch takto jednému klientovi poskytnutých úverov vždy len vydražená (teda jedna) nehnuteľnosť, čo vo vzťahu k dražobným cenám a súhrnne hodnoty oboch úverov nespĺňalo podmienky bankou spracovaného návrhu na poskytnutie úveru a kladného stanoviska úvero-depozitného výboru (120 %-né ručenie). Úverová zmluva však bola aj napriek tomu podpísaná a úver čerpaný aj bez splnenia podmienok tejto zmluvy (zradenie záložného práva). Úvery na zásoby boli poskytované na bežné účty klientov v inej banke, čo umožnilo ich nekontrolované použitie.

Poskytnutie úverov obchodnej spoločnosti R. s.r.o. (piaty. a šiesty. úver) na úhradu predchádzajúcich štyroch úverov bolo uskutočnené bez riadnych žiadostí a návrhov, len na základe listu, bez vyhodnotenia úverovej spôsobilosti klienta a pri prekročení úverového limitu riaditeľa hlavnej pobočky na tento typ úveru (25 miliónov Kčs), čo potvrdili aj výsledky vnútrobankovej kontroly, rovnako ako nezabezpečenie úveru záložným právom.

Pri poslednom úvere pre firmu R. nebol v návrhu ani v úverovej zmluve vymedzený účel úveru, čomu zodpovedá skutočnosť, že v deň podpisu úverovej zmluvy bol obžalovanými pracovníkmi banky vydaný príkaz na prevod celej sumy 17 miliónov Kčs na bežný účet firmy R., odkiaľ bola táto suma na druhý deň vybratá v hotovosti.

Takýto postup opätovne potvrdzuje nelegálne odčerpávanie na úvery určených prostriedkov skupinou bankárov z hlavnej pobočky I. v Nitre za pomoci, resp. prostredníctvom nastrčených osôb ako individuálnych podnikateľov alebo spoločníkov a štatutárnych zástupcov obchodných spoločností bez reálnych podnikateľských aktivít. Aj keď došlo k účasti na dražbách a úhrade vydražených prevádzkových jednotiek, na tieto úvery nadväzovali a pod zámenkou s nimi súvisiacimi aktivitami boli odčerpané ďalšie, ešte vyššie finančné sumy, ktorých odčerpanie bolo cieľom takéhoto postupu.

Nie sú teda presvedčivé dôvody oslobodenia obžalovaných spod obžaloby (obž. M. je uvedený pri oboch skutkoch, resp. popisoch toho istého skutku za situácie oddelene voči jeho osobe podanej obžaloby), sú len rekapituláciou stanovísk obžalovaných a neodrážajú vnútorné súvislosti skutku ani vysporiadanie sa s vyššie uvedenými okolnosťami.

Bod 11/ obžaloby – skutok 7. odsudzujúcej časti výroku rozsudku.

Tu možno súhlasiť s podstatou výroku rozsudku o vine aj s jeho odôvodnením (aj keď len rámcovým). Je zrejmé, že čerpanie úveru na kúpu nehnuteľnosti, ktorá už bola v skutočnosti vopred odkúpená za nižšiu cenu aj čerpanie ďalšieho sprievodného úveru na úhradu zásob a zariadenia vytvorilo podmienky pre získanie súm oboch úverov oproti vynaloženiu len 16 miliónov Sk na pôvodnú kúpu.

Sprostredkovateľská zmluva z 5. mája 1992 v prospech obž. D. bola len formálnym odôvodnením jej fakturácie, slúžiacej na preplatenie úverových prostriedkov na účet obžalovanej. Rovnako zmluva o dielo z 19. mája 1992, týkajúca sa rekonštrukcie hotela, ktorá bola po čerpaní druhého z úverov (ale na iný účel – nákup zásob) vypovedaná 15. augusta 1992, čím sa malo formálne odôvodniť nevykonanie prác, avšak po ich už predbežnom preplatení bankou.

Na účel garancie tradične poslúžila nehnuteľnosť, výrazne nadhodnotená znalcom Ing. M., úver bol čerpaný bez splnenia zmluvnej podmienky zriadenia záložného práva, k čomu došlo až oneskorene a len vo vzťahu k časti nehnuteľnosti S touto sa hospodárilo len s jej čiastočným odpredajom a prenájmom zvyšku za sumu 250 000 Sk ročne od roku 1995, z čoho úver nemohol byť reálne splatený.

Aj z týchto súvislostí je zrejماً spolupráca a nelegálna činnosť zainteresovaných bankových pracovníkov (obdobná iným obžalobou dotknutým prípadom), čo však nie je v dôsledku absencie ich obvinenia namieste bližšie rozoberať. Táto procesná situácia však nebráni súdu konštatovať účasť obžalovaných pri príslušnej právnej kvalifikácii tak, ako je to naznačené v predchádzajúcej časti odôvodnenia tohto uznesenia (pri rešpektovaní prezumpcie nevinoty vo vzťahu k osobám, ktoré by mohli byť uznané vinnými ako priami páchatelia, ak by došlo k ich obvineniu a obžalovaniu).

Keďže sa v súdnom konaní používa Trestný poriadok – zák. č. 141/1961 Zb. v jeho naposledy účinnom znení, nie je možné u konkrétneho obžalovaného do skutku v jeho vymedzení v rozsudku doplniť ďalšie, doposiaľ prípravným konaním nepokryté čiastkové útoky pokračovacieho trestného činu, ktorý je obsiahnutý v obžalobe. Znemožňuje to ust. § 163 ods. 4 Tr. por. (v znení účinnom od 1. decembra 2003), podľa ktorého je potrebné, aby sa obvinenie už v prípravnom konaní rozšírilo (uznesením vyšetrovateľa s možnosťou podania sťažnosti) aj pokiaľ ide o takýto čiastkový útok. Od 1. decembra 2003 musí byť teda v konaní tento postup vždy dodržaný, ak sa má rozhodnúť aj o ďalšom, dovtedy procesne (uznesením o rozšírení vzneseného obvinenia, obžalobou alebo rozsudkom) nepokrytom útokom pokračovacieho trestného činu (s výnimkami, ustanovenými prechodnými ustanoveniami zákona a jeho noviel sa používanie Trestného poriadku ako procesného predpisu riadi princípom „lex fori“).

Bod 12/ obžaloby – 11. skutok oslobodzujúcej časti výroku rozsudku a skutok 8. jeho odsudzujúcej časti.

Vykonané dôkazy vyznievajú v tom smere, že úvery sa poskytli a čerpali na základe prvotnej kúpy objektu Z. P. a Ing. P., ktorý patril k hlavným „vonkajším“ aktérom aj série iných obdobných prípadov v hlavnej pobočke I. v Nitre.

Menovaní použili nastrčené osoby kupujúcich a žiadateľov o úver K. (ten bol aj obvinený) a neskôr svedka B., na strane pracovníkov banky bol štandardne úver získaný prostredníctvom úkonov obžalovaných Š. a M. (činnosť Ing. B. nebola podkladom pre vznesenie obvinenia a podanie obžaloby).

Rozdiel v cene objektov vydražených Ing. P. a Z. P. oproti výške úverov vzápätí čerpaných K. na ich kúpu (v prospech účtu P.), dokumentovaný v obžalobe jasne vymedzuje profit, získaný na úkor banky.

Na strane jej pracovníkov je potrebné poukázať predovšetkým na okolnosti vyplývajúce z listinných dôkazov aj výsledkov vnútrobankovej kontroly. Vysokú výpovednú hodnotu má pri úvere na 11 400 000 Kčs predovšetkým nevypracovanie vnútrobankového návrhu na poskytnutie úveru, schválenie úveru úverovo-depozitným výborom pre P., ktorého meno bolo prepísané v príslušnom formulári na K. a vystavenie matričnej karty k úverovému účtu ešte pred podaním žiadosti klienta o úver.

Pri úvere na 25 miliónov Kčs je mimoriadnou disproporciou spracovanie vnútrobankového návrhu na poskytnutie úveru (schváleného obž. M.) ešte pred podaním žiadosti samotného klienta, rovnako ako už predbežné zriadenie matričnej karty na poplatky a úroky, taktiež podpísanie úverovej zmluvy v deň podania žiadosti o poskytnutie úveru, a to ešte pred zaujatím stanoviska úverovo-depozitného výboru (v tomto prípade ešte ústredia). Suma úveru podľa zmluvy je o jeden milión Kčs vyššia ako suma podľa návrhu a stanoviska ÚDV, nedostatočná je aj hodnota založenej nehnuteľnosti (aj tak umelo znalecky nadhodnotenej).

Bývalý znalec Ing. D. priznal, že predmetnú nehnuteľnosť nadhodnotil podľa inštrukcií JUDr. H., zamestnanca J. R..

Bude potrebné vysporiadať sa s týmito dôkaznými súvislosťami, poskytujúcimi ucelený obraz o tunelovaní I. a.s., resp. jej hlavnej pobočky Nitra jej vedúcimi pracovníkmi, bývalými pracovníkmi a ďalšími osobami, vrátane použitia osôb konajúcich ako tzv. „biele kone“, avšak s nevyhnutným uzrozumením s nastalým následkom.

Neobstojí podľa názoru najvyššieho súdu obrana úverujúcich bankárov, spočívajúca (tak ako v iných prípadoch) v odvolávaní sa na dobové pomery v čase malej privatizácie, pretože tieto sa formovali práve takýmto protiprávnym konaním. V nadväznosti na to nemá potrebnú presvedčivosť laxná konštatácia o nepreukázaní vzťahu medzi K., Š. a M., na ktorú sa obmedzuje odôvodnenie oslobodzujúcej časti výroku rozsudku.

Je potrebné len dodať, že napriek určitému časovému omeškaniu dochádzalo k zriadeniu záložného práva na oba objekty, a to aj vo vzťahu k úver preberajúcemu dlžníkovi (B.). Jeden z nich bol odpredaný v roku 1996 v rámci realizácie záložného práva v prospech I. a.s. za 2 572 000 Sk a túto sumu je potrebné odrátať od výšky škody, spôsobenej trestným činom (objekt A. bol nepredajný, keďže B. odmontoval a odpredal v ňom umiestnené chatky).

Bod 13/ obžaloby – 12. skutok oslobodzujúcej časti rozsudku, skutok 9. jeho odsudzujúcej časti.

Podľa vykonaných dôkazov Š. o klasický prípad operácie zakúpenia nehnuteľnosti obžalovaným H., M. a V. za cca 5,5 milióna Kčs, jej umelého nadhodnotenia (obž. L.), zinscenovania následnej kúpy nehnuteľnosti prostredníctvom L. (menovaný ostal v pozícii svedka), ktorému bol „sprostredkovaný“ úver v hodnote 20 100 000 Kčs, zodpovedajúci viac než výhodnej predajnej cene. Okolnosti neoprávneného poskytnutia a čerpania úveru sú podčiarknuté prevodným príkazom obž. M. z vnútorného účtu banky na účet obž. V. ešte pred podpísaním úverovej zmluvy, čo v dôkaznej rovine vypovedá o spolupráci s osobami, ktoré boli predajcami nehnuteľnosti a vytvára dôkazné súvislosti aj vo vzťahu k ďalším skutkom, obsiahnutým v obžalobe.

Obžalovaný L. priznal nadhodnotenie hotela z 5,5 milióna na 24 milióna Kčs na základe priamej inštrukcie obžalovaných M. a H., čo z hľadiska spôsobu realizácie odčerpávania úveru z I. a.s. taktiež prekračuje rámec dôkazných súvislostí tohto skutku.

Pokiaľ ide o obžalovaného V., je potrebné poukázať okrem iného aj na výpoveď svedka L., z ktorej vyplýva napojenie práve menovaného na obž. M..

Z uvedených hľadísk nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a ako výsledok izolovaného posúdenia jednotlivých dôkazov sa javí konštatácia odôvodnenia rozsudku o nepreukázaní vedomosti obž. V. o umelom nadhodnotení nehnuteľnosti, keďže menovaný bol spolukupujúcim a vzápätí spolupredávajúcim hotela s výrazným rozdielom oboch dotknutých cien (o obž. M. sa odôvodnenie nezmieňuje vôbec).

Oneskorené zriadenie záložného práva, ku ktorému došlo až po urgenciách I. voči svedkovi L. nedáva základ k odpočítaniu sumy 1 700 000 Sk, získanej v rámci realizácii záložného práva v roku 1997 od výšky škody, spôsobenej trestným činom.

Urgenciám zo strany úverujúcej inštitúcie je potrebné v dôkazných súvislostiach tohto aj iných dotknutých skutkov uviesť, že boli štandardným predpisovým postupom banky pri nedodržiavaní termínov splátok úveru, v dôsledku čoho boli povinní (aj keď len formálne), tieto urgencie zasielať aj samotní obžalovaní (Ing. B.). Miera kamufláže je však pri urgenciách rovnaká, ako pri spracúvaní vnútrobankových návrhov na poskytnutie úverov a pri spracúvaní a podpisovaní samotných úverových zmlúv, resp. vystavovaní príkazov na prevody úverových prostriedkov.

Bod 14/ obžaloby – skutok z výroku rozsudku vypustený ako čiastkový útok pokračovacieho trestného činu obž. B. (bod 11/ obžaloby – skutok 7. odsudzujúcej časti výroku rozsudku).

K predchádzajúcemu nadpisu je potrebné dodať, že vypustenie skutku z odsudzujúcej časti výroku rozsudku je výsledkom úvahy odvolacieho súdu, nakoľko v odôvodnení rozsudku nie je tento aplikačný postup nijako vysvetlený.

V dotknutom prípade možno súhlasiť so závermi prvostupňového súdu v tom smere, že žalovaný skutok nie je trestným činom. Takto aj vyznieva aj popis skutku v bode 14/ obžaloby okrem konštatácie, že suma 18 miliónov Kčs bola z úverového účtu vyčerpaná neoprávnene, čo však nebolo dokázané. Naopak, úver bol čerpaný v súlade s úverovou zmluvou, a to sčasti na splatenie úverov predávajúceho G. a zvyšok na úhradu zásob na základe faktúry a reálne spracovaného inventúrneho súpisu.

V tomto prípade bola súčasne s úverovou zmluvou podpísaná i záložná zmluva. Predmetná nehnuteľnosť bola síce nadhodnotená, ale znalecký posudok bol vypracovaný ešte v čase, keď budovu vlastnil jej predchádzajúci majiteľ. Nehnuteľnosť bola reálne B. zakúpená od G. a úver 12 miliónov Kčs bol čerpaný na úhradu úveru naposledy menovaného, účelovo určeného na prvotnú kúpu nehnuteľnosti (tento úver bol aj splatený z reúveru, poskytnutého ďalšiemu kupujúcemu – spoločnosti V. s.r.o.).

Úver na zásoby v hodnote 18 miliónov Kčs bol najprv splatený (istina v sume 33 280 000 Sk a úroky 2 715 000 Sk), teda oproti jeho nominálnej hodnote Š.. o pomer jednej tretiny. V súvislosti s následným predajom predmetnej budovy (ako je uvedené vyššie) nemožno s dostatočnou vierohodnosťou vylúčiť alternatívu neúspechu v podnikaní bez primárneho úmyslu nesplatiť úver. Aj postup pri poskytovaní a čerpaní úveru v S. sa v tomto prípade javí ako korektný.

Následné zmeny predmetu záložného práva boli vykonávané so súhlasom banky ako záložného veriteľa a v tomto procese už prestal byť obžalovaný B. záložcom.

Bod 15. obžaloby – skutok 10. odsudzujúcej časti rozsudku.

Opätovne (aj keď vo vzťahu k inej banke) je tu použitý scenár, ktorý umožňuje odčerpanie prostriedkov bez reálneho zámeru splatiť úver, čo však bolo možné len na základe spolupráce zvnútra úverujúcej inštitúcie. Okolnosť úmyslu nesplatiť úver dokladá fakturácia rekonštrukcie nastrčenou osobou (v tomto prípade neobvinenou), svedkom D. (bratom D. D.), ktorý priznáva, že toto bolo jeho jedinou úlohou. Následne po preplatení príslušných súm a formálnom stornovaní faktúry R. (písomná zmluva nebola uzavretá ani formálne) prostriedky vybral z účtu a vyplatil ich v hotovosti R., avšak s rozdielom 1,5 mil. Kčs (čo naznačuje D. províziu zainteresovanosť).

Okolnosť vedomej spolupráce na strane pracovníkov banky je zrejماً z toho, že úver bol poskytnutý obchodnej spoločnosti R. s.r.o., aj keď mal slúžiť na rekonštrukciu budovy, ktorej vlastníkom bol J. R. s manželkou (ako fyzické osoby), aby boli obídené pokyny ústredia S. v tom smere, že pre fyzickú osobu bolo možné poskytnúť úver do výšky 10 mil. Kčs, kým pre právnickú osobu do výšky 25 mil. Kčs.

Navyše úverová zmluva bola riaditeľom spoločnosti podpísaná s dvojdenným predstihom pred podpísaným návrhu na jeho poskytnutie vedúcou oddelenia úverov.

Pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu konania obžalovaného pri tomto skutkovom predpoklade a jej súvislosti s obvinením (resp. neobvinením) ďalších osôb, táto otázka je riešená v časti odôvodnenia tohto uznesenia, týkajúceho sa skutku 11/ obžaloby.

Tu je potrebné podotknúť, že viac než stručné odôvodnenie výroku rozsudku ohľadom bodu 10/ jeho odsudzujúcej časti vyznieva v opačnom smere (konkrétne sa tu uvádza, že nebolo preukázané subjektívne zavinenie obžalovaného), teda ako odôvodnenie oslobodenia, čo samo o sebe budí pochybnosť o správnosti skutkových zistení rozsudku prvostupňového súdu.

B

Bod 16/ obžaloby – skutok 11. odsudzujúcej časti výroku rozsudku.

Vo vzťahu ku všetkým trom dôvodom zrušenia rozsudku (§ 258 ods. 1 písm. b/, c/, d/ Tr. por.) je potrebné konštatovať nasledovné:

V odôvodnení rozsudku nie sú okrem rekapitulácie vykonaných dôkazov žiadne skutkovo – dôkazné a právne úvahy, resp. obmedzujú sa len na rekapituláciu skutku podľa výroku rozsudku a rekapituláciu právnej kvalifikácie, a to v zhode s obžalobou. To neposkytuje dostatočný priestor na preskúmanie skutkových a právnych zistení rozsudku v odvolacom konaní zo všetkých relevantných hľadísk, týkajúcich sa posúdenia skutku podľa Trestného zákona. Z pohľadu odvolacieho súdu je však potrebné už predbežne uviesť, že skutku, tak ako je vymedzený v uznesení o vznesení obvinenia a v obžalobe aj v rozsudku nezodpovedajú sumy neodvedených finančných prostriedkov vo vzťahu ku V.. Za obdobie od januára 1996 do apríla 1998 zodpovedá celková dlžná suma poistného platobnému výmeru z 24. augusta 1998, a to 40 094 Sk (č.l. 342 zv. 16). Z tohto položka, ktorá pripadá na sumy zrazené z miezd zamestnancov činí podľa vyčíslenia škody na č.l. 349 – 351 zv. 16 (pri odpočte súm v stĺpci pokrývajúcim 3,7 %-nú sadzbu za mesiace máj až december 1998) 11 064 Sk. Ak by sa aj oproti obžalobe brali do úvahy aj dlžné sumy, zrazené z miezd zamestnancov až do konca roka 1998, činí táto suma 14 286 Sk (celková dlžná suma 52 825 Sk).

Z hľadiska ustanovenia § 248 Tr. zák. (alebo § 255 Tr. zák.), alternatívne § 148a Tr. zák. (v tomto prípade v znení účinnom od 1. septembra 1999), sú relevantné len sumy zrazené z miezd zamestnancov – citované ustanovenia nepokrývajú dlhy z vlastnej odvodovej povinnosti zamestnávateľa.

Podľa § 2 ods. 1 Tr. zák. v súčasne účinnom znení je potrebné posúdiť konanie páchatel'a podľa zákona, ktorý je pre neho zo všetkých zákonov počnúc zákonom účinným v čase spáchania činu až po zákon účinný v čase rozhodovania najvýhodnejší.

Súčasne účinná úprava § 277 Tr. zák. túto požiadavku nespĺňa.

Ak by sa však skutok posúdil podľa zákona č. 140/1961 Zb. v jeho naposledy účinnom znení (ku 31. decembru 2005), nemohlo by ísť o trestný čin neodvedenia dane a poistného podľa § 148a Tr. zák., nakoľko požadovaná výška nie malej škody by pri súčte súm, pripadajúcich vo vzťahu ku všetkým trom dotknutým inštitúciám na zrážky z miezd zamestnancov (12 020 Sk Sociálna poisťovňa, 3872 Sk Národný úrad práce a 11 064 resp. 14 286 Sk Všeobecná zdravotná poisťovňa) nedosahoval potrebnú výšku 41 400 Sk (6-násobok vtedajšej výšky minimálnej mzdy, t.j. 6900 Sk podľa Nariadenia vlády SR č. 428/2005 Z.z.). Ustanovenie § 148a Tr. zák. je špeciálnou úpravou, popri ktorej je vylúčená aplikácia ustanovenia § 248 alebo § 255 Tr. zák.

Súčasnú aplikáciu kvalifikácie konania obžalovaného ako trestného činu nezaplata dane podľa § 148b Tr. zák. v znení účinnom od 1. septembra 1999 neprichádza do úvahy, nakoľko v tomto prípade nejde o daň a skôr uvedená úprava (§ 148a Tr. zák.) je úpravou špeciálnou (z týchto aj iných dôvodov by pri kvalifikácii skutku podľa vzneseného obvinenia, obžaloby a rozsudku neprichádzalo do úvahy použitie ustanovenia § 148b/ Tr. zák. v znení, účinnom pred 1. septembrom 1999 na účel posúdenia konania obžalovaného aj ako tohto trestného činu, spáchaného v jednočinnom súbehu).

Možno dodať, že vyčíslenie za obdobie prekračujúce časový rámec skutku v jeho príslušnej časti podľa obžaloby a rozsudku (t.j. až do konca roka 1998) poskytla na základe výsledkov aj následnej, t.j. druhej kontroly v priebehu vyšetrovania aj Sociálna poisťovňa, tu činí výsledná suma zrazená z miezd zamestnancov len 4942 Sk (č.l. 433 zv. 16).

Z vyššie uvedených dôvodov nie je potrebné podrobne sa zaoberať pôsobnosťou konateľov spoločnosti v súvislosti s jej finančným hospodárením a smerovaním platieb, oprávneniam podľa spisového materiálu pri disponovaní s účtom firmy a preukázateľným pobytom obžalovaného R. počas časti žalovaného obdobia v cudzine.

S vyššie uvedenými skutočnosťami sa súd nevysporiadal, preto sú tieto skutkové zistenia spochybnené a pri naznačenom skutkovom predpoklade ide aj o nesprávne použitie ustanovení Trestného zákona, ktoré predurčuje podstatu rozhodnutia o vine.

C

Skutok podľa obžaloby 1 Kv 59/2000 (predchádzajúce konanie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 1 T 29/02) – bod 12/ odsudzujúcej časti rozsudku.

Skutkové a právne úvahy odôvodnenie rozsudku obsahuje v minimálnej miere, opätovne sa len obmedzuje na konštatovanie skutkového deja, ako je uvedený v obžalobe.

Absentuje teda náležité vysporiadanie sa s okolnosťami významnými pre rozhodnutie a niektoré skutkové zistenia je potrebné objasniť doplnením dokazovania, ktoré je namieste vykonať v konaní v prvom stupni (§ 258 ods. 1 písm. b/ a c/ Tr. por.).

Na základe už doteraz vykonaných dôkazov je potrebné z pozície odvolacieho súdu konštatovať nasledovné:

Je potrebné súhlasiť s výrokom obžaloby a rozsudku v bode 12/ v jeho odsudzujúcej časti, že dovoz koní prostredníctvom svedka B. a ich predaj jeho osobou spoločnosti R. s.r.o. bol fingoaný, t.j. dovoz zrealizoval obžalovaný R. pre naposledy uvedenú právnickú osobu, ktorej bol jediným spoločníkom a konateľom. B. vystupoval len ako dokladový medzičlánok, ktorý bol plne v dispozícii obžalovaného R., a to z hľadiska účtovných a daňových dokladov prostredníctvom D. D..

Fakticky teda došlo k situácii, v ktorej boli kone dovezené obžalovaným R. (ktorý s nimi aj od začiatku reálne fyzicky disponoval), skutočným účastníkom colného konania teda

mala byť spoločnosť R. s.r.o. a pri neurčitosti, resp. nepreukázaním iných reálií je potrebné pri finančných hodnotách vo vzťahu k dani z pridanej hodnoty (ďalej len DPH) vychádzať z colne deklarovanej dovoznej ceny, t.j. 16 mil. Sk.

V nadväznosti na túto okolnosť a obsah vykonaného dokazovania, vrátane znaleckého posudku z oboru ekonomika a podnikanie, odvetvie daňovníctvo je však potrebné po doplnení dokazovania opakovane posúdiť niektoré základné otázky trestnoprávnej zodpovednosti, reagujúc tak na odvolanie obžalovaného (aj keď len sčasti, pokiaľ ide o obsah jeho dôvodov).

Podľa vymedzenia skutku v bode 12/ odsudzujúcej časti výroku rozsudku činí škoda pri trestnom čine podvodu 4 850 000 Sk, ktorá má zodpovedať vráteniu nadmernému odpočtu, ktorý bol Daňovým úradom poukázaný na účet spoločnosti R. s.r.o. Sládkovičovo.

Ako však vyplýva z dokladu na č.l. 130 spisu vo zv. 19, príkaz bol daný len na vyplatenie sumy 4 820 511 Sk, čo zodpovedá skutočnej škode, o ktorú len môže ísť pri posúdení skutku podľa § 250 Tr. zák. v znení, účinnom v čase spáchania činu (zmenšenie majetku štátu, vyvolané uvedením daňového úradu do omylu).

Tu treba brať do úvahy, že nejde o daňový trestný čin neodvedenia dane a poistného podľa § 148a Tr. zák. v znení účinnom od 1. septembra 2003 vzhľadom na ustanovenia § 2 ods. 1 súčasne účinného Trestného zákona. Z hľadiska tejto úpravy (§ 148a Tr. zák.) ide len o neoprávnene uplatnený nárok na vrátenie DPH, nie o celý jej odpočet na vstupe (rovnako by tomu bolo aj pri trestnom čine podľa § 277 Tr. zák. v znení, účinnom od 1. januára 2006).

Zároveň platí, že pri tejto právnej kvalifikácii špecifikácia výšky škody sa viaže na reálne zníženie majetku štátu totožné s výškou nadmerného odpočtu, ktorý bol vylákaný od daňového úradu pri podaní daňového priznania spoločnosťou R. z 24. októbra 1994 (č.l. 127 – 129 zv. 19) na základe faktúry č. X. z 15. septembra 1994 (č.l. 137 zv. 19).

Podľa obsahu tohto daňového priznania, či faktúry ide primárne o odpočet dane na vstupe v sume 4 850 000 Sk (resp. v daňovom priznaní 4 854 438 Sk), čím v nadväznosti na ďalšie prijaté a poskytnuté plnenia vznikol firme R. nárok na nadmerný odpočet v sume 4 820 511 Sk, ktorý bol aj vyplatený.

Treba dodať, že colný dlh bol B. vyrubený a v celej hodnote (t.j. 4 827 201 Sk) bolo povolené jeho postupné splácanie rozhodnutím colnice Nitra z 2. decembra 1994. Žiadosť o odklad platenia colného dlhu bola podaná na colnicu Nitra už 21. septembra 1994 (č.l. 166 zv. 19), t.j. ešte pred výkonom daňovej kontroly u obchodnej spoločnosti R., týkajúcej sa nadmerného odpočtu, ku ktorej došlo 23. novembra 1994 (u B. potom 27. marca 1995). Daň bola potom celkovo uhradená už pred platobným kalendárom predpokladaným termínom (č.l. 125 zv. 19), a to poslednou splátkou z 29. apríla 1996 spolu z úrokom vo výške 1 065 432 Sk (č.l. 139 zv. 19), teda ešte pred začatím trestného stíhania a vznesením obvinenia.

Podľa okolností prípadu i dokladov firmy B. (č.l. 174 zv. 19), splácanie colného dlhu zabezpečil obž. R., B. zohral v priebehu celej záležitosti nanajvýš úlohu nastrčenej osoby.

V sume colného dlhu je obsiahnutá hodnota vstupu pôvodne B. uplatnená (a kontrolou pre nezaplatenie eliminovaná) v jeho dodatočnom daňovom priznaní za to isté zdaňovacie obdobie (č.l. 112 zv. 19), t.j. 4 827 201 Sk (tvoriaca colný dlh), ktorá bola potom na základe fiktívneho nárastu ceny pri predaji koní spoločnosti R. navýšená na 4 854 438 Sk a takto uvedenou spoločnosťou odrátaná v jej dňovom priznaní na vstupe (č.l. 127 – 128 zv. 19). Ako vyplýva z písomných podkladov daňového úradu a zo znaleckého posudku z oboru ekonomika a podnikanie, odvetvie daňovníctvo, ak by DPH na vstupe hodnote 4 827 201 Sk bola ako súčasť colného dlhu do podania daňového priznania V. B. zaplatená, bolo by ju možné pri splnení ďalších predpokladov (uvedených na č.l. 7 posudku) odrátať v tomto daňovom priznaní na vstupe.

Keďže následne predaj koní spoločnosti R. bol len fiktívny a táto firma bola faktickým dovozcom, za tých istých okolností by bolo možné (pri reálnom colnom deklarovaní rozhodnutí skutočností) odrátať sumu 4 827 201 Sk aj v daňovom priznaní spoločnosti R. bez jej umelého navýšenia predstieraným predajom.

Uvedenú položku bolo však podľa skôr uvedených dôkazných podkladov možné odrátať aj následne, a to po zaplatení dane v rámci colného dlhu.

Pri opätovnom prejednaní veci súdom prvého stupňa bude potrebné v rámci doplnenia znaleckého dokazovania z oboru ekonomika a podnikanie, odvetvie daňovníctvo zistiť

a následne pre otázku trestnoprávneho posúdenia vyhodnotiť, či zaplatenie colného dlhu sv. B. v hodnote 4 827 201 Sk nemá kompenzačný vplyv na výšku škody, spôsobenej štátnemu rozpočtu vyplatením nadmerného odpočtu DPH, tak ako k nemu došlo na základe daňového priznania spoločnosti R., a to v sume 4 820 511 Sk, ak DPH zaplatená v rámci úhrady colného dlhu nebola následne prostredníctvom firmy sv. B. uplatnená ako odpočet DPH na vstupe.

Ďalej je potrebné rovnakým spôsobom (v prípade potreby aj v súčinnosti s daňovým úradom) zistiť, či suma 4 918 786 uvedená v daňovom priznaní sv. B. na strane výstupu (č.l. 112 zv. 19) zodpovedá (vzhl'adom na rôznosť súm kúpnej ceny a DPH oproti faktúre č. X. a daňovému priznaniu spoločnosti R.) predaju, resp. kúpe koní, ktorý je ako vstup vykazovaný v daňovom priznaní spoločnosti R. (č.l. 128 zv. 19), tam v sume 4 854 438 Sk (ktorá bezprostredne nadmerný odpočet, ktorým bol poškodený štátny rozpočet vyvolala).

Ak áno, je potrebné zistiť, či takto vykázaná položka v B. daňovom priznaní (4 918 786 Sk) bola do rozsahu celkovej sumy dane po jej zvýšení na základe rozhodnutia daňového úradu z 29. marca 1995 na 4 894 010 Sk (č.l. 117 – 121 zv. 19) uhradená.

Ak táto suma uhradená bola, je potrebné rovnako ako v predchádzajúcom prípade znalecky zodpovedať a posúdiť, či táto úhrada mala vplyv na výšku skutočnej škody, spôsobenej štátnemu rozpočtu vyplatením nadmerného odpočtu DPH spoločnosti R..

Podmienkou je, že spoločnosť R. vo faktickom postavení dovozcu (v ktorom formálne vystupoval B.) mala po dovoze koní možnosť odpočtu DPH na vstupe, pokiaľ ide o toto zdaniteľné plnenie.

Uvedenej podmienky sa týkajú okolnosti popísané v bode 5. znaleckého posudku (č.l. 105-106 zv. 19).

Keďže účtovná evidencia spoločnosti R. nie je podľa materiálov z prípravného konania dostupná, bude potrebné v zmysle zásady „in dubio pro reo“ konštatovať, že ďalšie podmienky uplatnenia nadmerného odpočtu sú splnené.

Ak by doplnenie znaleckého dokazovania bolo na úkor, resp. príliš predlžovalo celkovú dobu konania v tejto veci, bude namieste vylúčiť predmetný skutok zo spoločného konania.

Vzhľadom na už uvedenú skutočnosť (skutok nie je súčasťou pokračovacieho trestného činu podvodu) bude možné následne (v prípade uznania viny) uložiť súhrnný trest podľa § 35 ods. 1 Tr. zák. v znení, účinnom v čase spáchania činu a ďalších zbiehajúcich sa trestných činov, t.j. bez použitia asperačnej zásady podľa ods. 2 cit. ust. v znení, účinnom od 31. augusta 2003.

Pokiaľ ide o okolnosť, že obv. B. vo svojej sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia u skutku v bode 11/ obžaloby (č.l. 7 zv. 11), ako sa to uvádza v odvolaní obž. D. potvrdzuje svoju investíciu v sume 16 mil. Sk do kúpy arabských koní, je to možné považovať len za jeho účelovú obranu vo vzťahu k tomuto skutku (t.j. v smere zaprezentovania postupu, prostredníctvom ktorého chcel zabezpečiť splácanie čerpaného úveru).

Ako už bolo skôr uvedené, súd prvého stupňa hodnotí dôkazy v zmysle § 2 ods. 6 Tr. por. samostatne a podľa svojho vnútorného presvedčenia, a po vrátení veci na opätovné prejednanie a rozhodnutie je viazaný len právnym názorom a pokynmi na doplnenie dokazovania odvolacieho súdu v zmysle § 264 ods. 1 Tr. por. Svoje skutkové zistenia bol však povinný už pri prvotnom rozhodovaní náležite odôvodniť a toto odôvodnenie môže procesne obstáť (a teda aj jemu zodpovedajúci meritórny výrok) len vtedy, ak je akceptované odvolacím súdom (v tomto i každom inom konaní).

V situácii nehody, týkajúcej sa hodnotenia dôkazov vo vzťahu ku skutkovým okolnostiam, ktoré vyústili do oslobodenia spod obžaloby niektorých obžalovaných v prvostupňovom konaní, nemôže odvolací súd na základe § 259 ods. 4 písm. a/ Tr. por. reagovať priamo a vo veci sám rozhodnúť.

Bude preto povinnosťou prvostupňového sú okrem doplnenia dokazovania, týkajúceho sa bodu 12/ odsudzujúcej časti výroku rozsudku vysporiadať sa s dôkaznými súvislosťami, ako na ne poukázal najvyšší súd (ktorý v pozícii odvolacieho súdu taktiež pri prieskume podľa § 254 ods. 1 Tr. por. hodnotí dôkazy v zmysle § 2 ods. 6 Tr. por.).

Pri dospení ku konsenzu ohľadom skutkových záverov je potom daná viazanosť právnym (v tomto prípade kvalifikačných) názorom odvolacieho súdu, ako je uvedený vyššie.

Pokiaľ ide o tresty u obžalovaných v prípade uznania ich viny, nastane pri ich ukladaní nová situácia nielen z hľadiska použitých trestných sadziieb, Značný časový odstup od spáchania skutkov, a viac než desať rokov trvajúce trestné stíhanie sú okolnosťami, na ktoré je potrebné prihliadať pri určovaní výmery trestu v zmysle § 34 ods. 4 Tr. zák. v znení účinnom do 1. januára 2006, keďže ďalšie tam uvedené kritériá sú vypočítané len príkladmo (doba trestného stíhania môže byť dokonca okolnosťou, umožňujúcou mimoriadne zníženie trestu podľa § 39 ods. 1 použitého trestného zákona).

Aj keď ide o rozsiahlu a skutkovo a právne náročnú trestnú vec a dĺžka trestného konania bola ovplyvnená niektorými objektívnymi, resp. orgánmi činnými v trestnom konaní a súdom subjektívne neovplyviteľnými okolnosťami (nevyhlo sa im ani odvolacie konanie), pričom časť prieťahov bola zapríčinené obvinenými, resp. ich neprítomnosťou, nemôže táto situácia nezohrať rolu pri zníženej miere represie (ku ktorej fakticky už došlo, či už dlhodobým výkonom väzby alebo dlhodobým pretrvávaním postavenia obvinenej a obžalovanej osoby).

Na otázky, ktoré súd súčasťou obsahu odvolacích námietok jednotlivých odvolaní reaguje odôvodnenie tohto uznesenia v predchádzajúcich častiach textu. Navyiac je však potrebné uviesť nasledovné:

Čo sa týka odvolania obž. R., miera aktivity (či pasivity) obhajoby je súčasťou jej taktiky. Úlohou orgánov činných v trestnom konaní a súdu je vytvoriť priestor pre výkon jej práv, súd však nemôže taktiku obhajoby revidovať s procesným dôsledkom vťahujúcim sa na podstatu meritórneho rozhodnutia pri jeho odvolacom prieskume.

Pokiaľ ide o oslobodenie ustanoveného obhajcu od povinnosti obhajovať, predseda senátu je oprávnený k takémuto oslobodeniu pristúpiť a ustanoviť iného obhajcu až vtedy, keď zistí pre takéto rozhodnutie dôležité dôvody. Výmena obhajcu vždy vyvoláva do určitej miery prieťahy v konaní a môže sa aj z hľadiska osvojenia si konkrétnej problematiky konania novoustanoveným obhajcom dotknúť (v určitej fáze konania) záujmov obvineného.

Vo vzťahu k hodnoteniu dôkazov a namietanému nedostatku úmyslu spáchať trestný čin:

Tu platí, že obžalovaný hodnotí dôkaznú situáciu so svojho uhľa pohľadu, rovnako ako obžaloba a súd (prvostupňový a v končenom dôsledku odvolací). Dôkazný rozbor, ktorý je v dôvodoch odvolania rozvedený do rozsiahlej a detailnej podoby sa však vždy sústreďuje na konkrétny formálno-legalizačný prvok (ako napr. téza, že nebohý Ing. M. bol naozaj súdnym znalcom, a teda jeho posudky, najmä v dôsledku nemožnosti obhajovať ich dnes z jeho strany v konaní osobne neumožňujú konštatovať manipuláciu s oceňovacou hodnotou nehnuteľností, resp. konštatovať vedomosť obžalovaného R. a ďalších zainteresovaných osôb o takejto okolnosti). Naopak, úvahy a závery odvolania abstrahujú od dôkazných informácií v ich vzájomných súvislostiach, a to aj tých, ktoré prekračujú rámec jednotlivého úverového prípadu a charakterizujú celú sériu podobných konaní rovnakej skupiny osôb tak, ako je to popísané v predchádzajúcich častiach odôvodnenia tohto uznesenia.

Takýto hodnotiaci pohľad (prezentovaný v odvolaní) je neprirodzený, nakoľko verifikuje dobrú V. jednak žiadateľov o úvery a jednak profesionálnych bankárov za okolností, ktoré vždy znovu poukazujú na aj faktický nastalé nesplácanie úveru, nedostatok reálnych podnikateľských aktivít, zameraných na tento účel a fiktívny charakter banke poskytnutých garancií.

Pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu a zaradenie na výkon trestu odňatia slobody vzhľadom k predchádzajúcim skutkovým a právnym úvahám najvyššieho súdu (ktoré zväčša vyznievajú skutkovo v prospech obžaloby, avšak s rozdielnym právnym posúdením) je potrebné dotknúť sa tejto odvolacej námietky len krátko.

Z hľadiska zák. č. 140/1961 Zb. sa škoda veľkého rozsahu (§ 89 ods. 13) presunula s účinnosťou od 1. septembra 1999 (zák. č. 183/1999 Z.z.) v § 250 z ods. 4 do ods. 5 (vzhľadom k zakomponovaniu väčšej škody ako doplnenej okolnosti podmieňujúcej použitie vyššej trestnej sadzby vo vloženom odseku 3 cit. ust.), avšak s rovnakou trestnou sadzbou. Z hľadiska zvyšovania sa minimálnej mzdy úpravou nariadenia vlády SR je potom pre páchatel'a najvýhodnejšia úprava podľa použitého zákona v jeho naposledy účinnom znení (posúva konkrétnu hodnotu škody bližšie k spodnej, resp. ďalej od hornej hranice pásma,

ustanoveného pre príslušnú trestnú sadzbu). Kvalifikácia podľa súčasne účinného Trestného zákona by bola pre páchatel'a nevýhodnejšia.

Z hľadiska ustanovenia § 2 ods. 1 súčasne účinného Trestného zákona (rovnako ako podľa § 16 ods. 1 zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov) je potom potrebné použiť „starý“ Trestný zákon v príslušnom (v tomto prípade naposledy účinnom) znení pri posudzovaní trestnosti činu a ukladaní trestu ako celok, t.j. nielen ustanovenia osobitnej časti, ale aj jeho § 39a a § 62. Naposledy citované ustanovenie už od 1. septembra 1999 odkazuje na § 250 ods. 5 (teda nie ods. 4).

Naopak, pri posúdení dielčích skutkov v bodoch 1/ - 15/ obžaloby ako trestného činu podvodu podľa zákona účinného v čase spáchania činu by pri použití § 250 ods. 4 Tr. zák. bolo riešením zaradenia na výkon trestu tiež zaradenie do tretej nápravnovýchovnej skupiny podľa aktuálneho znenia § 62 Tr. zák.

Čo sa týka dĺžky vykonanej väzby, táto nie je v odvolacom konaní vzhľadom na v súčasnosti už neväzobne vedené trestné stíhanie predmetom prieskumu odvolacieho súdu.

Vyššieuvedené okolnosti sa v plnom rozsahu vzťahujú i k dôvodom písomne podaných odvolaní obž. D..

K odvolaniu obžalovaných B. a P. je potrebné dodať, že obžaloba v bode 3/ ani rozsudok v bode 3/ odsudzujúcej časti jeho výroku im nekladie za vinu vybavovanie úveru pre F. R. ani zostavovanie a podpisovanie podkladov pre tento úver. Ich účasť na skutku je jasne špecifikovaná a u B. spočíva v získaní nehnuteľnosti na základe dražby a následnej fakturácii fiktívnych súm za jej odpredaj ako podkladu pre čerpanie úveru (k čomu v tomto čase vôbec nedošlo, až podstatne neskôr a aj formálne za podstatne nižšiu cenu), a taktiež na rekonštrukciu kupovaného objektu, ku ktorej tiež nedošlo, len v zlomku hodnoty na tento účel čerpaného úveru (navyše F. R.).

U P. Š.. zase o okolnosť, že ako majiteľ účtu, na ktorý boli prostriedky z úveru F. R. poukázané, zabezpečil následne ich odovzdanie alebo poukázanie J. R. a Z. P., ktorí sa takto

pre nezainteresované osoby anonymizovali prostredníctvom svojich rodinných príslušníkov (tak ako v niektorých iných obžalobou dotknutých prípadoch).

Tieto fakty vyplývajú dokonca aj z odvolania oboch obžalovaných, títo však popierajú úmysel pomáhať pri spáchaní trestného činu. Minimálne eventuality úmysle vo forme uzrozenia je však v daných súvislostiach zrejmý pri podpisovaní P. predložených faktúr (B.), a pokiaľ ide o obžalovaného P., ako už bolo uvedené, predbežná dohoda vyplýva z bezvýhradného nakladania s došlými prostriedkami na pokyn J. R. a Z. P. (ktorí obž. P. účet aj založil, ako to P. sám potvrdzuje).

K odvolaniu obžalovanému B. je potrebné oproti predchádzajúcej časti odôvodnenia navyše uviesť, že nie je možné exkulovať sa (a nemôže tak učiniť ani súd) postavením osoby, ktorá sa o nič nestará, len podpisuje doklady, avšak s vedomím, že ide o kúpu hotela a úver na jeho kúpu, ktorý bude táto osoba povinná splácať. Práve takéto postavenie nastrčenej osoby nevyhnutne vyvoláva jej uzrozenie s následkom, že úver nebude splatený, najmä pri zjavnom nepomere ceny, za ktorú hotel podľa zmluvy z 20. mája 1992 B. formálne od M. T. kupoval (16 mil. Kčs) a výškou úveru, ktorý na tento účel čerpal podľa zmluvy z 15. júna 1992 (24 990 000 Kčs), pričom zároveň podľa zmluvy z toho istého dňa čerpal i úver na zásoby v hodnote 20 810 000 Kčs.

Pokiaľ ide o odvolanie obžalovaného K., je potrebné súhlasiť s charakteristikou obžalovaného, prezentovanej jeho obhajcom ako postavenie nastrčenej osoby, resp. tzv. „bieleho koňa“.

To však (ako už bolo predtým opakovane konštatované) nevyklučuje subjektívnu stránku spáchania trestného činu vo forme nepriameho (minimálne, pretože prichádza do úvahy aj priamy) úmyslu. Najmä vtedy, ak ide o opakované prípady (v tomto prípade poskytovania a čerpania úveru), čo nastrčenej osobe reálne jej konania zvyrazňuje, nie je možné zbaviť konanie takejto osoby trestnosti, ak je trestnoprávne spôsobilá (z hľadiska psychického stavu) (čo v danom prípade je a v predchádzajúca závislosť na heroíne na tejto okolnosti nič nemení).

S odvolaním je potrebné súhlasiť aj pokiaľ ide o záver, že je vylúčené, aby pri takomto žiadateľovi bolo možné opakovane poskytovať vysoké úvery (skutky 6/ a 8/ odsudzujúcej

časti výroku rozsudku) bez tohto, aby na tejto manipulácii spolupracovali zainteresovaní pracovníci banky.

K odvolaniu obžalovaných M. a H. je potrebné dodať, že účasť sv. L. na získaní a čerpaní úveru (pokiaľ i o skutok v bode 9/ odsudzujúcej časti výroku rozsudku) sa javí ako zinscenovaná nimi oboma a spoluobžalovaným V. ako spoluvlastníkmi nehnuteľností, aj keď ich role boli rozdelené s rôznym zameraním z hľadiska zabezpečenia potrebných podmienok pre vonkajšiu demonštráciu reálneho úverového vzťahu. Dominanciou V. bolo jednanie s riaditeľom banky, M. a H. zabezpečovali znalecký posudok nadhodnotený v potrebnej miere. Že k tomu došlo a za akých okolností, priznal obžalovaný L. (t.j. za úplatok).

Ide teda o ohnivkú reťazca konania páchatel'ov, vo vnútri ktorého L. postupoval podľa mu zadaných pokynov (otázkou je, či v dobrej V., čo je však vzhľadom k jeho neobvineniu nadbytočné rozoberať). Keďže bol L. kontakt s bankou sprostredkovaný a riadený obžalovanými (resp. na základe del'by úloh niektorým z nich), nie je nedostatok jeho úmyslu spáchať trestný čin pretrhnutím príčinnej súvislosti medzi konaním obžalovaných a škodou (v predchádzajúcej časti odôvodnenia je vysvetlené, že prekážkou odsúdením vyvodenej trestnoprávnej zodpovednosti obžalovaných osôb by nebolo ani jej procesné neuplatnenie, t.j. neobžalovanie niektorého, resp. niektorých z ďalších faktických spolupáchateľ'ov, ktorých konanie tvorí relatívne samostatnú časť celku, t.j. ohnivko reťazca, vo svojom súhrne predstavujúceho trestných čin).

K odvolaniu obžalovaného H. je potrebné uviesť, že tak ako u iných použitých osôb nie je porušenie povinnosti pracovníkov banky, ktoré naozaj zapadá do schémy neoprávneného odčerpania úverových prostriedkov za spolupráce vonkajších osôb (skutok 2/ odsudzujúcej časti výroku rozsudku) dôvodom na jeho beztrestnosť. Aj keď konal na R. popud a finančný tok prebehol na základe fakturácie D. na jej účet, konanie obžalovaného H. je s konaniami ďalších spolupáchateľ'ov previazané a spôsobené následku si musel vedomý.

Signifikatný je aj priebeh udalostí po čerpaní úveru. Nehnuteľnosť nebola založená v prospech I.I. ani následne a 13. januára 1994 dokonca došlo k jej založeniu obžalovaným H. v prospech S. za účelom získania ďalšieho úveru (skutok 15/ obžaloby a 10/ odsudzujúcej časti výroku rozsudku).

Zmluva o uzavretí budúcej zmluvy len číselne stanovuje hodnotu nehnuteľnosti, ktorá by sa mala založiť pre prípad neplnenia záväzkov z úverovej zmluvy, čo je ďalšou (a v prípade dodržania podmienok úverovej zmluvy nadbytočnou) garanciou. Záväzok založiť (ďalšou záložnou zmluvou) konkrétne predmetnú nehnuteľnosť vyplýva zo samotnej úverovej zmluvy a bol podmienkou, aby úver vôbec mohol byť čerpaný (aj keď nedodrzanou). Takýto postup by si vyžadoval potrebnú súčinnosť predávajúceho, kupujúceho a banky, zodpovedal však interným pravidlám I. a jeho opakované porušovanie v obžalobou dotknutých prípadoch umožňovalo jej „tunelovanie“.

K niektorým ďalším otázkam, súvisiacim s ďalším konaním a rozhodovaním krajského súdu v prejednávanej veci:

Vo vzťahu k otázke osôb, resp. subjektov poškodených dotknutými trestnými činmi je potrebné uviesť, že z hľadiska vymedzenia skutku vo výroku odsudzujúceho rozsudku ide vždy o tú právnickú osobu, ktorá mala konkrétne definovanú právnu subjektivitu v čase spáchania činu (teda bez ohľadu na neskoršiu zmenu právnej formy, univerzálne právne nástupníctvo inej právnickej osoby alebo singulárnu sukcesiu na báze postúpenia pohľadávok z úverových zmlúv). Otázky subjektov, oprávnených uplatňovať nárok na náhradu škody nie je vo výroku rozsudku potrebné riešiť, nakoľko poškodení neboli s takto uplatnenými nárokmi do súdneho konania pripustení (č.l. 8962).

Pokiaľ ide o oslobodzujúcu časť výroku rozsudku, v konaní, vykonanom podľa zákona č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov, pri oslobodení spod obžaloby (pokiaľ by k nemu nedošlo vypustením skutku ako čiastkového útoku pokračovacieho trestného činu, za iný čiastkový útok ktorého sa obžalovaný odsudzuje), je potrebné vo výroku rozsudku citovať skutok v podobe obsiahnutej v obžalobe, s úvodným doplnením mien osôb, ktoré sú spoluobžalované so skutku (ak nie sú tiež oslobodzované), teda skutok nemožno upravovať (t.j. ani redukovať) oproti obžalobe, ako je to nutné učiniť v odsudzujúcej časti výroku rozsudku, ak dôjde ku odlišným skutkovým zisteniam súdu oproti obžalobe. Prípadne odlišné skutkové zistenia sa v tomto prípade (pri oslobodení spod obžaloby) uvedú v odôvodnení rozsudku.

Čo sa týka výšky škôd v odsudzujúcej časti výroku rozsudku, je aktuálne potrebné použiť analógiu prechodného ustanovenia § 567b zákona č. 301/2005 Z.z. v znení zákona č. 498/2008 Z.z. a príslušné sumy (výšky škody) vyjadriť v Sk aj v platnej mene, t.j. v eurách (a naopak, pri popise skutkov okrem sumarizovanej výšky škody je potrebné príslušné sumy čerpaných úverov a poukazovaných súm uviesť v aktuálne v čase činu platnej mene, t.j. v Kčs).

Minimálne v odôvodnení rozsudku je potrebné uviesť celkovú výšku škody, spôsobenú pri pokračovaní trestnom čine tým–ktorým obžalovaným, a to pri odôvodňovaní právnej kvalifikácie, pokiaľ ide o okolnosť podmieňujúcu použitie vyššej trestnej sadzby.

Bude teda úlohou krajského súdu postupovať v ďalšom konaní podľa § 264 ods. 1 Tr. por. a obsahu odôvodnenia tohto uznesenia a rozhodnúť tak, ako to zodpovedá stavu veci podľa vykonaných dôkazov a zákonu.

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 20. apríla 2010

**JUDr. Peter K r a j č o v i č, v.r.
predseda senátu**

Vyhotovil: JUDr. Libor Duľa

Za správnosť vyhotovenia: Libuša Jánošíková